

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Β' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 15

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1906

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΛΟΥΪΖΑ

Ο βασιλεύς Χριστιανός Θ' γεννήθη
τῆ 8 Ἀπριλίου 1818 καὶ ἀπέθανε τῆ 16
Ἰανουαρίου 1906.—Ἡ βασίλισσα Λουΐζα
γεννήθη τῆ 7 Σεπτεμβρίου 1817 καὶ
ἀπέθανε τῆ 29 Σεπτεμβρίου 1898.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Εκείνον του ηρωϊκού στρατού, ο οποίος φρουρεί διά των Έλληνοχριστιανισμών τους τόπους τους Αγίους, εν οίς έγινεν ήθη, ήμισυήσαν, έτάφη και άνέστη ο Χριστός μας, στρατού μαχομένοι κατ' έχθρών παντοειδών και κατ' αντίπαλον έθνικών, ήγέτης διατελεί ο Μακαριώτατος Δαμιανός, του οποίου παραθέτομεν την εικόνα. Έλαχεν να άρχηγούση εις χρόνους χαλεπούς, εις χρόνους καθ' ούς οι μὲν έχθροί καθίστανται λοχυρότεροι τά δε όπλα της Σιωνιτιδος Έκκλησίας άσθενέστερα.

Ηγείοντο γύρω της επάλξεως των έχθρών της και έδημεύοντο τά κτήματά της και ήλλατούντο οι πόροι της και ήύξανον τά χρήη της.

Ο στρατός ο ιερός, ο φρουρών τά Άγια των Αγίων του Χριστιανισμού, έμεινεν οικονομικώς ύποδεέστερος και θα ήδυνάται να χορηγή παιδείαν εις τόν λαόν, ξενίαν εις τους χριστιανούς, φάρμακα και περιθαλμν εις τό πλήρωμα της Έκκλησίας, στηρίγματα διά να μη άρπαγή από τους περιφερομένους λύκους. Τά σχολεία του, ή Θεολογική του Σχολή, τά παρθενωγαγεία του, τά τυπογραφεία του τά ελληνικά, οι ξενιόνές του, τά νοσοκομεία του εινδύνειον και εινδύνει μετ' αυτών ή δύναμις του.

Ο Δαμιανός δέν έπολυπραγμόνησε περί άλλα.

Ός ο στρατηγός ο ικανός, διείδε τό σημεϊον του κινδύνου και έδραμε κατ' αυτόν.

Ανακαίνισις των οικονομικών της Σιωνιτιδος Έκκλησίας υπήρξε τό πρόγραμμά του, πρόγραμμα εις δ' εφρον ενάντιον σύστημα ριζωμένων και πρό αιώνων κρατούν οικονομικής αποκεντρώσεως.

Δέν έδιδασκε και να κηρύξη εις τους χριστιανικούς ορθοδόξους λαούς τό καθήκον να αποτίσουν φόρον εις την γηραιάν μητέρα των Έκκλησιών κινδυνεύουσαν και αποτέλεσμα του κηρύγματος αυτου υπήρξαν οι τόσον πενυχροί άτυχώς γενόμενοι ένταυθα έρανοι άλλα και αι τόσαι εξεγενθείσαι αυτολόγητοι και εξ ύπογειών έλαφραϊ γνάμια. Ακόμη ο Ποιμήν ο Καλός μοχθεί διά την οικονομικήν άνόρθωσιν της Σιωνιτιδος Έκκλησίας και ήδη τά προσκνήματα της Αναστάσεως, της Γεθσημανη, της Βηθλεέμ και άλλα, τέως οικονομικώς αυτοκέφαλα και άνεξέλεγκτα, υπήλχθησαν εις τό Ταμείον του Κοινοϋ, κατά τό πλείστον τη προθυμία των διευθυνόντων αυτά.

Τό έργον του, τουτό τό επίμοχθον άλλα σωτηριώδέστερον παντός άλλου, ο Πατριάρχης τό συνεχίζει από του 1897 άρρύντως και οι μόχθοι του εφρον τόν εκτιμήσαντα, τόν όμογενή κ. Ζερβουδάκη, όστις πρόκειται να δανείση 100,000 λίρας στερλίνας την Σιωνιτιδα Έκκλησιάν χροσολυτικώς.

Η σωτηρία ήρρισε και εξακολούθει. Ας ευχηθώμεν να φθάση εις τέρας θριάμβου και ή Έκκλησία εκεί κάτω να αναδειχθή νικήτρια εις τόν δεινόν άγώνα.

Μία σειρά επιτυχιών εν τη Έκκλησία υπήρξεν ο βίος του Μακαριώτατου Δαμιανού.

Από υπάλληλος εν Σάμω, νεώτατος και άφρου άπόλεσε νεωτάτην προσφιλή σύζυγον, περί τό 1872 ο Δαμιανός, Δημήτριος τότε καλούμενος, έφθασεν εις τόν Ναόν της Αναστάσεως και υπηρέτησεν αυτόν ως άπλοϋς μοναχός επί επτά έτη. Έπειτα έγένετο κληρικός και έστάλη επί Πατριάρχου Ιεροθέου εις Ταϊγάνιον ως έφημέριος του Μετοχιου. Επέστρεψεν εις Ιεροσόλυμα και έστάλη πάλιν να αντιπροσωπεύση την Έκκλησιάν εις Τυφλίδα ως Έξαρχος. Αργότερα επί Νικοδήμου Πατριάρχου ώρίσθη εις Κωνσταντινούπολιν Πατριαρχικός Έπίτροπος. Ο μετά ταυτα Πατριάρχης Γεράσιμος ώρισεν αυτόν Έπίτροπόν του εν Βηθλεέμ.

Ηδη ο Δαμιανός προχειρίζεται εις Έπίσκοπον Φιλadelphείας χωρίς να παύση των Πατριαρχικός Έπίτροπος και αποθνήσκει ο Γεράσιμος και ο Δαμιανός εκλέγεται τοποτηρητής του Πατριαρχικου θρόνου, τό αυτό δε έτος, την 10 Ιουλίου 1897, Πατριάρχη.

Όλοι αι έμπιστευτικοί και εξεχουσαι εν τη Έκκλησία θέσεις ά ανεφέραμεν και ή άποστολή του Δαμιανού, πριν γίνη Πατριάρχης, εις Μόσχαν ως αντιπροσώπου της Σιωνιτιδος Έκκλησίας κατά την στέφιν του Τσαρου, παρουσιάζουν εν παρελθόν δράσεως και τετιμημένον, τό όποϊον ύπόσχεται παραιώσαν ειτυχή του άγώνος, όν ο Μακαριώτατος άνέλαβε και εις τόν όποϊον τόν παρακολούθει σύμπασι ο Έλληνοχριστιανικός κόσμος.

Εκει κάτω από την Ακρόπολιν μας έχει στηθή μία έπαλξις της Σιωνιτιδος Έκκλησίας, τό εν Αθήναις Μετόχιόν της, όσάν να δεικνύη εις τους Έλληνας την άδέλφωσιν της δόξης της άρχαίας με την δόξαν την εκ Βηθλεέμ.

Εις την έπαλξιν αυτήν έτάχθη φρουρός, άντάξιος του στρατού όν εκπροσωπεί μέσω ήμών, άθόρυντος, ζηλωτής, φιλόπρωπος, ενάρετος, ο Έξαρχος Νικοδήμος Βασιλείου, Αρχιμανδρίτης εκ Μιτυλήνης. Ο σχεδόν βραχύσωμος ρασοφόρος στρατιώτης έχει περγαμινάς Σχολών και Καθηγησιών, άς ήσκησε και αξιωμάτων, ά κατέλαβε, πολλάς. Έχρημάτισε καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Ιεροσολύμων, Αρχιεραρχιατέως του Πατριαρχείου και Πρόεδρος της Οικονομικής Έπιτροπής.

Όταν ο Πατριάρχης μετέβη εις την Κωνσταντινούπολιν, τφ 1901, διά τό οικονομικόν ζήτημα τόν Αοχ. Νικοδήμου κατέστησεν Έπίτροπον μετά του Αγίου Ιορδάνου. Έπειτα ο εξέχων κληρικός έστάλη εις την Κωνσταντινούπολιν ως Πατριαρχικός Έπίτροπος και μετά τριών ετών υπηρξισαν έτοποθετήθη έδώ, Αντιπρόσωπος του Πατριάρχου μεταξϋ των έλευθέρων Έλλήνων, φορεϋς των πόθων των μέχρις εκείνον και φορεϋς των εύλογιών του μέχρι ήμών.

Η ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΑ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

Η σπογγαλιεία τά μέγιστα ενδιαφέρει ήμās τους Έλληνας και διότι τό κύριον προϋδν της ελληνικής άλιείας είναι οι σπόγγοι και επειδή ή άλιεία αυτη αποτελεί τό κυριώτερον βιοποριστικόν επάγγελμα του πλείστον μέρους των κατοίκων νήσων των του καθ' ήμās Αρχιπελάγους. Μόνον οι Έλληνες άλιείς, ως δικαίως παρατηρεί ο κ. Σ. Π. Λοβέροδος, άνηφοϋντες τους πολλαπλοϋς κινδύνους της άλιείας ταύτης έπεδδθησαν από έτών και προμηθεϋον εις τό παγκόσμιον εμπόριον τό είδος τουτο, κατάλληλον διά πολλάς εν τφ καθ' ήμās βίω χρήσεις.

Αί εν τη Μεσογείω σπογγοφόροι ζώναι, εν αις κατά μέγα μέρος τελείται ή άλιεία αυτη υπό των ήμετέρων, είναι τά Αφρικανικά παράλια, ήτοι τά της Τύνιδος, τά περίεξ της εν Βαρβαρία Τριπόλεως και Βεγγάζης και τά της Μαριμαρκής. Τέλος αι σπογγοφόροι ύφαλοι της Κρήτης, της Κύπρου, της Συρίας της Σάμου κλπ. Των Αιγυπτιακών όμως παραλίων οι σπόγγοι θεωροϋνται οι καλλίτεροι υπό την έποψιν της ποιότητος, εξαομένων ακολουθως των της Βεγγάζης. Επίσης καλοί είναι οι μεγάλοι σπόγγοι της Κύπρου και Κρήτης.

Η παρούσα έκθεσις καιτοι μη παρουσιάζουσα, ως έχει, πλήρη τόν τύπον της τελειότητος, συνετάχθη μετά πάσης δυνατής ακριβείας κατά την εν Μάρσα Ματρούχ χάριν γεωλογικών μελετών, διαμοήν του γραφοντος.

Η Μάρσα Ματρούχ, ή κοινώς Μανδροϋχα των σπογγαλιέων, είναι φυσικός λιμήν επί τα Αντικά παράλια της Αιγύπτου. Ο λιμήν οϋτος, όν ελληνιστι δυνάμεθα να μεταγλωττίσωμεν εϋπλοον, ήν από της αρχαιότητος γνωστός ως τό μάλλον ασφαλές των άγκυροβολίων, άπερ φυσικώς διανοίγονται κατά μήκος της από Αλεξανδρείας μέχρι του Ακρωτηρίου Σαλλούμ διαγραφομένης άκτής.

Οι αρχαίοι εκάλουν τόν λιμένα τουτον, εν τφ και λιμενικά εξέτελεσαν έργα, Παρατόνιον, διετηρήθη δε ή επωνυμία αυτη μέχρι της εποχής καθ' ήν οι Βεδουίνοι, άπόλυτοι πλέον κύριοι της ήδη άπερηνωθείσης Λιβύης, μετωνόμασαν αυτόν Ματρούχ ή και Βερέκ. Απέχει της Αλεξανδρείας 138 περίπου ναυτικά μίλια Αντικώς αυτης.

Πρό της από δεκαετίας περίπου κατοχής του λιμένος υπό της υπηρεσίας της ακτοφυλακής, οι σπογγαλιείς μετέβανον συνήθως εις την Μανδροϋχαν, οϋχι όλίγους άπαντώντες κινδύνους, ένεκα των παραλόγων απαιτήσεων των βεδουίνων ρομάδων. Εκτοτε όμως ή Κυβέρνησις του Χεδίβου, συλλαβοϋσα την ιδέαν του άναουνοικισμού των από της κοιλάδος μέχρι των συνόρων της Τριπολιτιδος έρήμιον εκτάσεων, έσκέφη να διενκολύη την εκεί έλευσιν των σπογγαλιέων, ύπισχυρομένη αυτοίς προστασίας και ασφάλειαν ζωής, και εξαγγέλλουσα την παροχήν προσθετόν πλεονεκτημάτων διά τους βουλομένους να αποικήσωσαν οριστικώς. Αλλ' εάν ο εν Μανδροϋχα αποικισμός των ελληνων σπογγαλιέων δέν ηνδοκίμησε διά λόγους, οϋς δέν μās επιτρέπεται να αναπτύξωμεν ένταυθα, ή εκεί προσέλευσις αυτών όσμημέρα αδέξανε, άφου ή Κυβέρνησις της Αιγύπτου ορθώς πρότιποσα κατεσκεύασεν εν τφ έσωτερικφ του λιμένος κυματοθραύστην προς μεγαλητέραν ασφάλειαν των πλοιαρίων από της τρικυμίας και άφ' έτερον αδοτηρώς απηγόρευσε την διά σκαφάνδρων άλιείαν άνά τάς Αιγυπτιακάς θαλάσσεας.

Ός ήδυνήθη να πληροφορηθϋ από Μαρίον μέχρι των μέσων Μαΐου του παρελθόντος θέρους, κατέπλευσαν εις Μανδροϋχαν προς άπόκτησιν της σχετικης άδειας διά την άλιείαν 280 άλιευτικά πλοιαρία παντός μεγέθους, όν τά πλείστα εκ

Σύμης διασκορπισθέντα ακολουθως εις πολλά σημεϊα των Αιγυπτιακών άκτων. Έλειψαν όμως 13 καΐκια από την προηγούμενην περιόδον.

Η και έτος περιόδος της άλιείας των σπόγγων άρχεται κυρίως από τόν Μάριον. Πρώτοι φθάνουσι συνήθως οι διά του άκοντίου άλιείς, και είναι οϋτοι οι εκ της έλευθέρως Ελλάδος, Υδροαίοι τό πλείστον, Κρανιδιώται και άλλοι, ενφ οι με γυμνόν σώμα δΰται εκ της ύποδοϋλον Ελλάδος εν γένει εξαγονται μόνον περι τόν Μαΐον, όποτε ή θερμοκρασία της θαλάσσης είναι καταλληλοτέρα. Η άλιεία διαρκεί μέχρι του μηνός Σεπτεμβρίου, των άλιέων αναχωροϋντων μετά την εορτήν της ύψώσεως του Τιμίον Σταυρού.

Των εν χρήσει διά την σπογγαλιείαν πλοιαρίων οι τύποι είναι δύο γνωστοί υπό τάς περιεκτικάς όνομασίας Σκάφη και Γιάλα. Ο τύπος σκάφη εις όν κατά την έπίσημον προς εισπραξιν των δικαιωμάτων άλιείας διαίρεσιν, ύπάγεται και ο τύπος λατινι ή ο άμφοτέρα τένων η αντικαταστήση τρεχαντηρι - λατινι, περιλαμβάνει πλοιαρία χωρητικότητος, ως έγγιστα, 8-12 τόννων. Πλήρωμα ήτοι γενικώς περι τους 9 άνδρας, διαορυμένους εις κωπηλάτας (κωπηάδες) 3, εις δΰτας 5 συμπεριλαμβανομένου και του πλοιάρχου και 1 ναυτόπαιδα.

Ο τύπος γιάλα εξ άλλου, περιλαμβάνει πλοιαρία χωρητικότητος 4 1/2 περίπου τόννων. Είναι μάλλον άκατία με πλήρωμα 4-5 δντων συμπεριλαμβανομένου και του πλοιάρχου, οτιως είναι ταυτοχρόνως και κωπηλάται και ενλλαγήν. Ενίοτε τό πλήρωμα συμποσϋται και εις 6 άνδρας, ήτοι 2 κωπηλάτας και 4 δΰτας, συμπεριλαμβανομένου πάντοτε και του πλοιάρχου μεταξϋ των τελενταίων.

Ένταυθα πρόπει να προσθέσωμεν και τρεχαντηρία, έτερον τύπον πλοίων μεγαλητέρας χωρητικότητος, οϋχι πλέον άλιευτικων άλλ' απαραίτητον έχόντων σχέσιν με αυτά. Χρησιμεϋουσι δε διά την εις τό μέρος της άλιείας μεταφοράν των άλιευτικών άκατιων και τάνάπαιν, έτε ακαταλλήλων να διασχίσωσι τό πέλαγος, διά την εναποθήκεσιν των άλιευμένων σπόγγων και ως άποθήκαι ζωοτροφών (ντεπόζιτα). Είναι δε ικανά να περιλάβωσιν 5 έως 14 γιάλαις, εκάστη των οποίων πληρώνει προς τόν σκοπόν τουτον περι τά 12-14 εικοσάφραγκα.

Η άλιεία των σπόγγων γίνεται κατά τους εξής τρεις τρόπους: 1) διά γυμνοϋ σώματος καταδύσεως, 2) διά του άκοντίου (με καμάκι) και 3) διά της καγγάβας.

1. Η διά γυμνοϋ σώματος άλιεία γίνεται ως ακολουθως: Ο δΰτης γυμνός ύπαται παρα τό χείλος του σκάφους, κρατών λιθον πεπλατυσμένον, σχήματος ορθογωνίου και βάρους 14 περίπου οκάδων. Ο λιθος οϋτος όν καλοϋσι σκανδάλην, φέρει εις τό άκρον αυτου όπην δι ής προσδένεται εις τό πλοϊον. Και αυτός ο δΰτης επίσης συνδέεται μετά του πλοϊον διά σχοινίου. Μέλλον να βυθισθϋ οϋτος, προεκτείνει τάς χείρας του, οϋτως όστε ή στενωτέρα πλευρά του λιθου να έξέχη προς τά εμπρός. Η σκανδάλη χορημιέει οϋτω πως διά την καταβύθισιν και την διεϋθύνσιν του δΰτου δίκην πηδαλιου. Φθάς εις τόν πυθμένα οϋτος θέτει την σκανδάλην υπό μάλης και χωρεί εις τους συναντωμένους σπόγγους, οϋς άποσπᄶ διά περιστροφικής του καρπού της χειρός κνήσεως και εναποθέτει την λιάν του εντός σάκκου (άπόχης), όν φέρει άνηρητημένον από του λαμιου. Οι δΰται παραμένονσι συνήθως από 2 1/2-4 λεπτά υπό τό έδωρ, όποτε εξακολουμένης της εισπονης των ειδοποιοϋσι τους εν τφ πλοϊφ συντρόφους διά καταλλήλον σημεϊον, οτιως τότε άναστρον αυτους εκτός της θαλάσσης.

1 Ο Έθνικός πλοϋτος. Μέρος Α' Αθήναι 1901. 2 Αντικά παράλια της Αιγύπτου.

Οι των μεγάλων αλιευτικών, του τύπου **σκάφη**, δύναι κατέχονται εις βάθος μέχρι 40 ένοιτες δέ και 50 όργων, ενώ οι των μικρών, άτινα ως εκ των διαστάσεων των δλίγων άπομακρύνονται της άκτής, καταδύονται μόνον εις βάθος ποικίλλον από 5-15 όργων. Άλλά και ο τρόπος της καταδύσεώς των είναι διάφορος. Ο πλοίαρχος κρατών εν τη θαλάσση βραχύν εν λευκοσιδήρον κύλινδρον εύρείας διαμέτρου εις τὸ πρὸς τὰ κάτω άνοιγμα τοῦ ὁποίου ἔχει ἐφαρμοσθῆ θέλος δακτύ, ἔξετάζει ἐπιμελῶς τὸν πυθμένα. Ἄμα ὡς ἴδῃ τὸ ἀλιεῦμα δεικνύει αὐτὸ διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου εις τὸν δότην, ὅστις κατέχεται πρὸς ἄγρον αὐτοῦ. Ἄλλοτε πάλιν ὁ πλοίαρχος ἀφοῦ ἴδῃ τὸν σπόγγον διευθύνει πρὸς τοῦτον τὸν κάμακα, ὃ δὲ δότης κατέχεται ὀλοθάτων ἐπὶ τοῦτου πρὸς μεγαλειέραν ἐκβολήαν. Ἄλλά καὶ ἀπὸ τῆς άκτῆς ἐνίοτε κατοικεῖται τὰς σπογγόφορους ὑφάλους, ἅμα ἢ παραλία εἶναι βραχώδης καὶ ἔχει σχετικὸν τι βάθος.

2. Διὰ τοῦ κάμακος—άκοντίου, μὲ καριάκι, ὡς κοινῶς λέγεται,—ἐργάζονται μύλλον οἱ τῆς Ἑλλάδος σπογγαλιεῖς. Σύγκριται δὲ ὁ κάμαξ ἀπὸ τὴν περὶ τὴν φέρονσαν τέσσαρας ὀδόντας ὡς τοὺς τῆς τριάντης τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὴν λαβίδα ἀποτελουμένην ἀπὸ 4 περιῶν τεμάχια, συναρμολογούμενα εις μήκος 15 περιῶν ὄργων. Ἡ ἄλεια γίνεται μὲ τὰς γύλλαις καὶ μετὰ προηγουμένην διὰ τῆς ἔελου κατόπιενον. Ἐμπηχθεῖσης τῆς τριάντης εις τὸν σπόγγον, ὅστις ἀποσπᾶται διὰ περιστροφικῆς καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἀνασπάσεως τοῦ κάμακος κινήσεως. Ἄλλ' ἔχει ἢ μέθοδος αὕτη τὸ μειονέκτημα τοῦ νὰ διαπερῆ καὶ κατασχίξῃ ἐνίοτε τὸν ἰσὸν τοῦ σπόγγου.

3. Ἡ **δράγα** (drague) ἢ **καγγάβα** εἶναι ὁρθογώνιος τις στεφάνη, τὸ κάτω μέρος τῆς ὁποίας εἶναι σιδηροῦν. Περὶ τὴν στεφάνην ταύτην ἐφαρμόζεται ἐξοχιάτῃ ἐξ ἰσχυροῦ σιδηρίου ἢ δέρματος ἀπόχη (δάνον). Μὲ τὸ μέσον τοῦτου ἀλιεῦται μόνον τὰ μεγάλα ἀλιεῦμα τῶν τύπου **τρεχαντήρι-λατίνι** ἢ **σκάφη-λατίνι** ἀναγόμενα εις τὸ πέλαγος. Ἐπὶ τῶν πλοίων τοῦτων ἐπάσχει βαροδύκλον ἀπὸ τοῦ ὁποίου σύρεται εις τὸν πυθμένα ἢ **καγγάβα** σαρόνουσα ἐν αὐτῇ πᾶν τὸ προστυχόν, σπόγγους, λίθους κλπ. Ὅταν οἱ ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀνιληφθῶσι τὴν καγγάβαν πλήρη τὴν ἀνασφίον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πρὸς καθαρισμόν τῆς ἀπόχης καὶ οὔτω καθεξῆς.

Περὶ τῆς διὰ σκαφάνδρων ἄλειας δὲν θὰ μνημονεύσωμεν εἰμὴ τὴν ἀπὸ τὰ Ἀιγυπτιακὰ ὕδατα ξεφαινοῖν τῆς χάρις εις τὰς ἐνεργείας τοῦ φιλανθρώπου κ. Φιέγελ, ὅστις ἀπὸ ἐτῶν ἐν μέσῳ τῶν σπογγαλιεῶν ἀνιληφθεὶς διὰ ληπρὰ ἀποτελέσματα τῆς διὰ τοῦ τρόπου τοῦτου ἄλειας, ἀφιέρωσε πάσας αὐτοῦ τὰς προσπάθειάς, δι' ἐπομηγμάτων, δημοσιευμάτων καὶ διαλέξεων ἔτι, ὅπως προκάλεσεν τὴν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων κυβερνήσεων ἀπαγόρευσιν. Καὶ περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῶν ἐνεργειῶν τῶν, εἰμὲθα εἰς θέον νὰ ἐπισημώμεν, ὅτι αἱ κυβερνήσεις τῆς Κρήτης, τῆς Σάμου, Κ-προν, Τύνιδος καὶ Αἰγύπτου, πλὴν, δυστυχῶς, τῆς Ἑλλάδος, ἀδοτηρῶς ἀπηγόρευσαν τὴν χρῆσιν τῶν σκαφάνδρων διὰ τὴν σπογγαλίαν, κατασχόμενων καὶ δημευομένων τῶν σκαφάνδρων πλοίων. Ἐν Τριπολίτιδι, ὅμως, καὶ παρὰ τὴν καλὴν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως προαίρεσιν, οἱ διὰ σκαφάνδρων ἄλεις εὐρίσκονται ἐν τῇ δωροδοκίᾳ τὸ πρὸς παράκαμψιν τοῦ σκοπέλου τῆς ἐπισήμου ἀπαγορεύσεως φάρμακον. Τὸ σκαφάνδρον ἔνεκα τῆς ἐγκληματικῆς ἀβελτηρίας καὶ ἀπληστίας τῶν μεταχειριζομένων αὐτὸ πλοίαρχων εἶναι, οὐχ μόνον τὸ δλέθριον διὰ τοὺς ἄλεις βιοποριστικῶν ὄργανων, ἀλλὰ καὶ ἀπαρχὴ ἀνηθικῶν καὶ κραυγαλέων βίον ἀνθρώπων ἀγροῦντων τὸ γεγραμμένον τῆς αἴθρας, παραιοῦτος αὐτοῖς εις χρόνια καὶ φρικτῶδη νοσήματα. Δὲν εἶναι ὅμως διὰ μόνους τοὺς ἀνθρώπους ἐπιζήμιον τὸ σκαφάνδρον, διότι ὅπου τοῦτου διέλθει ἐνοπτεῖται τὴν καταστροφὴν εις τὸν ἐνάλιον τοῦ πυθμένος κόσμον καὶ δι' εἰς τοὺς σπόγγους, ὧν τὴν νεαρὰν βλάστησιν καταστρέφει διὰ τῆς βαρείας τοῦ ὑποδύσεως ὁ σκαφάνδρος.

Οἱ σπόγγι ξεαγόμενοι ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἶναι μέλαες καὶ γλοιώδεις, ἐνὶ λόγῳ ἀκατάλληλοι, ὅπως ἀποδοθῶσι εις τὸ ἐμπό-

ριον. Διὰ τοῦτο τὸ ἐσπέρας μετὰ τὴν ἄλειαν οἱ σπόγγι ποδοπατοῦνται ἐπιμελῶς, ὅπως ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτῶν ἡ ζωὴ καὶ προσδενόμενοι εις σπάγγον ἐμβαπτίζονται εις τὴν θάλασσαν δι' ὄλης τῆς νυκτός. Κατόπιν ἀποξέονται οὗτοι, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τοῦ γλοιώδους περιβλήματός των καὶ ἀποπλυνόμενοι ἐκ νέου ξεραίνονται εις τὸν ἥλιον. Αὕτη εἶναι ἡ προκαταρκτικὴ κατεργασία, εἰς τὴν ὑποβάλλονται οἱ σπόγγι ἐπ' αὐτῶν τοῦτων τῶν σπογγαλιεῶν, δὲν εἶναι ὅμως καὶ ἡ τελικὴ, διότι ἐκείνης ἔπειτα ἢ βιομηχανικὴ κατεργασία, καθ' ἣν οἱ σπόγγι τοποθετοῦνται ἐπὶ τριάνκοντα περίπου ὥρας ἐντὸς διαλύσεων θεϊκοῦ ὀξέος καὶ μετ' ἀπόπλυνον ἐμβαπτίζονται ἐν διαλύσει ἑπευμαγματοῦ καλίου ἢ καὶ ἀσβεστοῦχου ὕδατος μεθ' ὃ πλύνονται καὶ πάλιν καλῶς καὶ ξεραίνονται.

Αἱ ποιότητες τῶν σπόγγων εἶναι πολλαί. Εἰς τὸ ἐμπόριον ὅμως διακρίνονται τρεῖς τοιαύτας ἐν γένει, γνωστὰς ἐπὶ τὰς ἐπω-νυμίας, **μελάτι**, **τσουμουῦχα** καὶ **καππάδικο**. Καὶ αἱ μὲν δύο πρῶται περιλαμβάνονται τὰ **φίνα**, ἢ δὲ τελευταία τὰ κοινὰ ἢ κατώτερα σπογγάρια. Ἡ μεταξὺ τῶν ποιότητων τοῦτων διαφορά συνίσταται ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς ἀπαλότητος καὶ ἐτανιφ' σιτορενιότητος τοῦ ἰσίου τοῦ σπόγγου, τὴν ἐλαστικότητα αὐτοῦ κλπ. Τὰ τελείως **φίνα** ἢ **μελάτια** χρησιμοποιοῦνται κυρίως ἐν τῇ ἱατρικῇ δι' εἰδικὰ τινα παρασκευάσματα, ἔνεκα τοῦ μεταξώδους καὶ ἐλαστικοῦ αὐτῶν ἰσίου. Ἡ ποιότης αὕτη διακρίνεται ἀκόμη καὶ διὰ τὰ περίεργα σχήματα, ἅτινα προσλαμβάνει ὁ σπόγγος διὸ καὶ συχνὰ πωλεῖται μὲ τὸν φέροντα αὐτὸν λίθον καὶ ὡς οὐκισκὸν κόσμημα χρησιμοποιεῖται. Οἱ σπόγγι πωλοῦνται ἀναλόγως τῆς ποιότητός των μὲ τὸ τεμάχιον ἢ μετ' ἡν δὲκὰν διὰ πλειοδοσίας. Οἱ τῆς Μαρμαρικῆς ὅμως ἢ ὡς κοινῶς καλοῦνται τῆς Μανδρουῆας οἱ σπόγγι εἶναι, ὡς προελέχθη, οἱ ἀκριβώτεροι. Τοῦτων οἱ φίνοι πληθύνονται κατὰ μέσον ὄρον ἀντὶ φράγγων 2.25 περίπου τὸ τεμάχιον. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ τιμὴ ἢ ὀριζομένη ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τοὺς καὶ ἐφορλιστὰς τὸ πλεῖστον καὶ εἰς οὗς ὁ ἄλεις ἐποχρεῶνται συνήθως νὰ παραδώσωσι τὸ ἄλιεμά των.

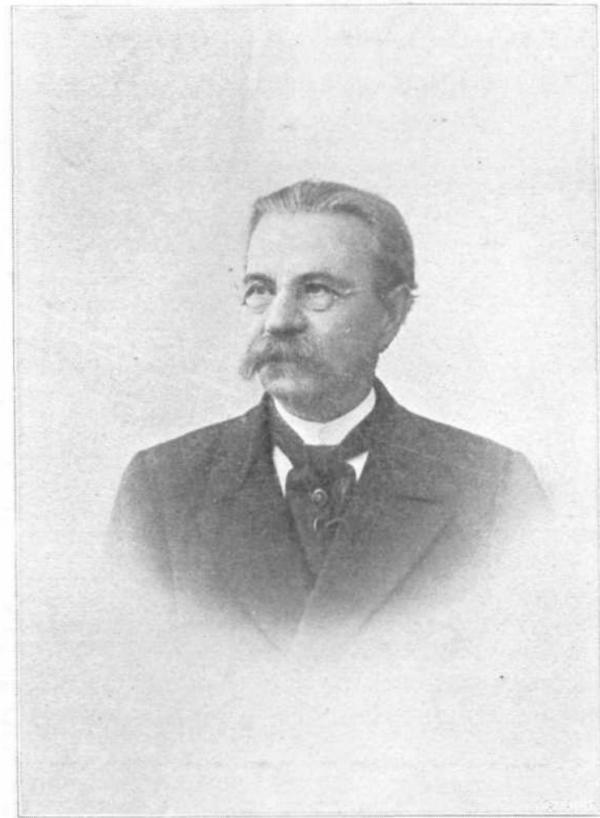
Ἐν Αἰγύπτῳ ἀφ' ὅτου ἀδοτηρῶς ἀπηγορεύθησαν καὶ καταδικάζονται τὰ σκαφάνδρα ἢ ἀφθονία καὶ ἡ καλὴ ποιότης τῶν ἀλιενομένων σπόγγων αὐτόχρημα ἐνθουσιῶσι τοὺς ἄλεις.

Ἡ ἄλεια τῶν σπόγγων γίνεται εις τὰ Αἰγυπτιακὰ ὕδατα διενά-μει εἰδικῆς ἀδείας—**δρόχα**,—ἣτις δίδεται ἐν **Μάρσα Ματροῦχ** ἐπὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν Ἀκτοφυλάκων καὶ πρέπει ν' ἀνακεῖται κατ' ἔτος. Διὰ τὴν ἄδειαν ταύτην πληρῶνεται ἐκάστοτε δικαίωμα συμφώνως πρὸς τὴν ἐξῆς ἐπίσημον διατίμησιν: **Λίθ. Αἰγ. 8** διὰ κάθε σκάφος σχήματος σκούνας, γνωστῆς ἐπὶ τὸ ὄνομα «**Σκάφη**». **Λίθ. Αἰγ. 4** διὰ κάθε πλοίαρχον ἰσιοφόρον, μὲ ἕνα ἰσὸν γνωστὸν ἐπὶ τὸ ὄνομα «**Γιάλα**».

Συγχρόνως μὲ τὴν ἀνωτέρω ἄδειαν δίδεται ἐφ' ἅμαξ ἐνοφρά-ριστος πλάξ (estampille) ἀξίας Γρ. Λιτρ. 3, φέροσα αὔξοντα ἀριθμὸν, δι' ἐκάστην κατηγορίαν πλοίων ἰδιωτικῶς—**σκάφη** ἢ γιάλα—καὶ ἐπιτίθεται εις ὠρισμένον μέρος τοῦ πλοίου τῇ φροντίδι τῶν ἀκτοφυλάκων.

Οἱ πλοίαρχοι ἀναχωροῦντες ἐκ τῆς πατρίδος των εις τὸν τόπον τῆς ἄλειας συμβάλλονται προηγουμένως μὲ τοὺς ἐφορλι-στὰς, ἐγκωρίους ἐμπόρους παρ' ὧν λαμβάνονται ἐν προκαταβολῇ καὶ τὸ διὰ τὸν χρόνον τῆς ἄλειας ἀπαιτούμενον κεφάλαιον δι' ἑαυτοὺς καὶ τὰς οἰκογενείας των ἐπὶκόως πρὸς 20%. Ὁ πλοίαρχος τότε ναυτολογεῖ τοὺς **συντρόφους** τοῦ ἐργαζομένου ἀντὶ ἰσῶν μεριδίων. Ἄν δηλονότι μετὰ τὴν ἀραίρεσιν τῶν ἔξῳδων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς ομάδος κατὰ τὸ ὄλον τῆς ἄλειας διάστημα, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἄλιων μετὰ τοῦ πλοίαρχου εἶναι 5 λ. γ., τὸ καθα-ρὸν κέρδος διανέμεται εις 6 ἴσα μερίδια, ὧν τὰ δύο ἀνήκονται ἀντὶ τῶ πλοίαρχου ἀνὰ ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ἄλιεσιν. Ἐκ τῶν λοιπῶν πληρώματος τῶν πλοίων **Σκάφη**, οἱ **κουπάδες** καὶ οἱ ναυτοπα-δες δὲν ἐργάζονται ἐπὶ μεριδίῳ ἀλλ' ἐπὶ ὠρισμένῳ μοσθῷ.

Ἀλεξάνδρεια. ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ Ε. ΠΑΧΟΥΝΤΑΚΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ο κ. Διοικητής. Ἴδου μία μορφή ἀληθῶς προσέχουσα μέσα εἰς τὴν σημερινὴν λειψανδρίαν. Σπανία ὄντως μορφή. Μόρφωση, ἀντίληψις, κρίσις, δόξις, ἀξία ὡς ἀνθρώπος δὲ ἔξωτος. Ἄλλ' ὡς ὁμιλήσωμεν τὰ πράγματα. Διακρίνεται εἰς τὴν Νομιστὴν καὶ εἰσερχεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ὡς διευθυντῆς ἐνός τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ διακεκριμένος νομομαθῆς ψηφίζεται καὶ διορίζεται καθηγητῆς τοῦ Διεθνούς καὶ Συναγμ. Διακρίων ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Τῷ 1889 προσέρχεται εἰς ὑποδιουκίτην τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἀφ' ἧς θέσεως προσφέρει σημαντικὰς ὑπηρεσίας καὶ τέλος τὴν 19 Σεπτεμβρίου ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μετόχων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς παμψηφεί τὸν ἀναβιβάζει εἰς τὴν θέσιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ πρώτου πιστωτικοῦ ἰδρυμάτος τῆς Ἑλλάδος.

Ἀρχίζει ἐντέθεν δράσις ἄοκνος καὶ γόνιμος ἐν εὐρυτέρῳ κύκλῳ, ἢ ὅπου τὸν ἀναδεικνύει ὄχι πλεονομοδιδύσκασλον, οἷος εἶχε φανεῖ, ἀλλ' οἰκονομολογικὸν πνεῦμα ποτι-σθένον ἀπὸ θετικῶν. Μετὰ βρα-χεῖαν ἐπισκόπησιν τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου, τῶν οἰκονομικῶν του, τῆς ἀγορᾶς του, ἐπιτιγγάνει διὰ θαυμασίον συνδυασμὸν τὴν συγγένει-σιν τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑπειροθεσσαλίας μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ αἰετῆς οὕτω τὴν οἰκονομικὴν σφραγιζότητα τοῦ ἑαυτῶν ἰδρυμάτος. Ἦτο τοῦτο τὸ πρῶτον ἐπιτυχές, ὡς παγκοσμίως ἀνομολόγησεν ὁ τρα-πεζιτικὸς κόσμος, διάβημα. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἐμπέδωνται καὶ τὴν πεδραχίαν ἐν τῇ πολιτικῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Πει-θαρχίαν σιδηρὰν δύνανται τις εἰπεῖν. Πειθαρχίαν ὅμως ἀπορρῶσαν ἀπὸ ἀγάπην καὶ σεβασμῶν πρὸς τὸ ἰδεώδες τῆς Διοικήσεως καὶ πρὸς ἑαυτὸν, διότι εἰλικρινῶς ἐφ' ἑαυτὸν διὰ τῆς ἀμεροληψίας του, τῆς εὐθύτη-τός του, τῆς εἰλικρινείας, τῆς ἀκριβοδικίας του, καὶ τῶν ἄλλων προσόν-των τῆς μορφώσεως καὶ ἀξίας του, τὴν γενικὴν ἀγάπην μετὰ τῶν πολυαριθμῶν προσωπικῶν τῆς Τραπεζῆς.

Ὁ πόλεμος τοῦ 1897 σαφῶς τὰς κομματικὰς κυβερνήσεις καὶ ὁ τόπος χρειάζεται ὑποურγεῖον ὑπηρεσιακόν, ἀλλὰ καὶ ὑποურγεῖον ἐπιβο-λῆς. Ο κ. Στρεῖτ ἐπέβη καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀνάγκην καὶ εἰς ἐπιθυ-μίαν αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως ἀναλαμβάνει μέσῳ τῆς χαλεπῆς ἐκείνης κατα-στάσεως τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, λαβὼν ἄδειαν παρὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Δὲν ὑπῆρξεν ἴσως ἀλγεινότερα στενοχωρία δι' ἔλ-ληνα ἢ μετὰ τὸν Δυνάμεον συζήτησις ἐπὶ τῶν ὄρων τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Διεθνούς οἰκονομικοῦ ἐλέγχου. Ο κ. Στρεῖτ ἠγωνίσθη, συνεζήτησε, ἀντίστη, διεμαρτυρήθη ἴσως, ὑπέκρινεν εἰς τὴν βίαν ἀλλ' ἐπέτυχεν ἐπιμελῆς μέρου τῶν ἀνθρωπίνως δυνατοῦ ὄριον διὰ τὸ ἔθνος διακανο-νιστῶν τὸν διαφόρων ζητημάτων τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐλέγχου, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἀσφαλῶς θὰ ἐπέτυχεν. Καὶ ὅταν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκείνης κατηφείας ἐνεφανίσθη διακρίων σκεδὸν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς διὰ πρῶτην φορὰν διὰ νὰ ἐκθέσῃ τὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐλέγχου καὶ νὰ κάμῃ εἰσηγήσιν τοῦ Γενικοῦ προϋπολογισμοῦ ἢ Ἑθνικῆ Ἀντιπρο-σωπεῖα τῶν περιέβαλε μὲ τὰς θερμοτέρας ἐκδηλώσεις.

Ὡς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δὲν εἶχε μόνον ἕνα παλαιὸν κατὰ τῶν δυσμενῶν διαθέσεων τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ξένων Δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἐθνεῶν τοιούτων. Ἡ Ἑλλάς χρεωκοπημένη καὶ ἡττη-μένη παρίστατο μὲν εἰς τὰ ὄμματα τῶν φίλων αὕτη διατεθειμένη ὡς ἀξία πώσης σηματοδεία διὰ τε τὸ ἐνδοξον παρελθόν, τὴν ἐκπολιτιστι-κὴν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ δράσιν, τὴν εὐφρίαν καὶ τὰς ἐργετικὰς παρα-φροὰς τῆς, ἀλλ' ἐν τῷ συμφέροντι τῆς Ἑλλάδος πολλοὶ ἐκ τῶν ἐθνικῶς ὑπερ' αὐτῆς διατεθειμένων ἀντιπροσώπων τῶν ξένων Δυνάμεων ἐφρό-νουν ὅτι, ἀφοῦ αἱ περιστάσεις ἤγαγον τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Ἑλέγχου, τὸ μέτρον ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον ὅσον δυνατόν

περισσότερον εἰς τὴν γενικότεραν τακτοποιήσιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους. Καὶ ἐπέτυχε πληρέστατα ἐν τῇ ἀναθεθείῳ αὐτῷ ἐντολῇ ἐπι-τυχῶν ὀργανισμῶν Ἑλέγχου ἠτιώ-τερον καὶ κατὰ τύπους εὐσεβε-στερον, ὀργανισμῶν καθιστῶντα ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγοτερον ἐλα-σθητὴν τὴν ἐν τῷ ἔθνικῳ ὀργανι-σμῷ ὑπαρξῆν καὶ λειτουργίαν τοῦ ξένου τοῦτου σώματος.

Ἡ Κρήτη αὐτόνομος ἀπὸ τοῦ 1898. Ἴδου στάδιον εὐεργετικῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς. Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ κ. Στρεῖτ καταρτίζεται ὁμας κεφαλαιούχων, διεξάγονται μετὰ τῆς Κρητικῆς Πολιτείας διαπραγματεύσεις καὶ τὴν 10 Μαΐου 1899 συννομολογεῖται σύμβασις δι' ἧς ἰδρύεται ἡ Τράπεζα τῆς Κρήτης καὶ τὸ κατα-στατικὸν τῆς κηρύσσεται διὰ Δια-τάγματος τοῦ Ὑπάρχου Ἀρμοστοῦ ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1899.

Ἄλλ' ἴδου τὰ ἔξωτερικὰ ζητή-ματα. Ἡ Μακεδονία, ἡ Ἀνατολὴ ὀλόκληρος, τὰ ὀλίκα συμφέροντα τοῦ δούλου Ἑλληνισμοῦ εἰς χεῖρας ἄλλοθεντῶν τραπεζιτῶν. Ἐπιλαμ-βάνεται ὁ κ. Στρεῖτ συνεννοήσεων μετὰ ξένων κεφαλαιούχων καὶ μετ' οὐ πολὺ δίδει ζωὴν εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀνατολῆς καὶ βαθμῶδ' ἀνταλλάγματον ἀποξενώνει τὴν νεώτεραν ταύτην θυγατέρα τῆς Ἑθνικῆς ἀπὸ τῆς ἐπηρείας τῶν γερ-μανῶν κεφαλαιούχων καὶ τοινοτρόπως ἡ Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς χειραφετημένη πλέον ἐξυτηρεῖται σημαντικῶς τὰ συμφέροντα τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὀμογενῶν.

Ἄλλ' ἐπιτυχία τοῦ τὸ κτηματικῶν δάνειον τῶν 20,000,000. Ἐπιτυχία θυμαρβεντικῆ. Ἀπόδειξις, ἡ ἀγοραία ὑπερτίμησις τῶν λαζιοφόρων του. Τελευταῖον ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα ἐστρεφετὸ βλέμμα πρὸς τὰς λαϊκὰς τάξεις, καὶ ὅταν ὁ κ. Λοβέρδος εἰσηγήσῃ εἰς τὸν κ. Στρεῖτ τὴν ἰδέαν τῶν περὶ τῆς ἰδρύσεως τοιούτου ἰδρυμάτος, ἡ Ἑθνικὴ μετέχε διὰ κεφαλαιῶν τῆς καὶ συνέδραμε τὴν ἰδρύσιν τῆς.

Τοιοῦτος ὁ παντοῦ στρέφον τὸ βλέμμα, ἀξίος τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Ἑλληνισμοῦ συσσοφῶν ἀληθῶς.

Λιανῶς ἀγα ὁ Πρόεδρος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Μετόχων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Τριβανόπου-λός ἐξείραρον μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἐφορδείας τὴν σημα-σίαν καὶ σπουδαιότητα τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα παρέσχε ἐκάστοτε εἰς τὴν ζωαν, λέγει περὶ τοῦ κ. Στρεῖτ, ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Τρά-πεζα πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανος, διότι ὁ Διοικητῆς αὐτῆς κ. Στρεῖτ παρέσχε πρὸς τὸ ἔθνος ὑπηρεσίας, ἐγκαίνιας οὐ μόνον νέαν περιόδον αὐθῆσεως τῶν ἐργασιῶν καὶ παγίας προόδου, ἀλλὰ δούς καὶ νέαν ὄλιω ὄθησιν εἰς τοὺς εἰρηνικοὺς ἀγῶνας τῆς ἐργασίας καὶ τὰς ἀγαθοποιὸς κατακτήσεις τοῦ ἐμπορίου, ἢ δὲ Ἑθνικῆ Τράπεζα ὑπὸ τὴν ἄοκνον διεύ-θυνσιν τοῦ ἐξικουμένου εἰς ἐπιζήλιον καὶ ἐκπληρτικὴν περιουσίην, ἔχουσα δὲ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς πόρους κολοσσιαίους καὶ κύκλον ἐνεργείας ἀπε-ρίοριστον τείνει τὰς στίβας τῆς εἰς τοὺς γεωργούς, ἐμπίτους, βιομηχανούς, ναυτικούς, καὶ μετ' αὐτῶν μετὰ σπουδαιότητος καὶ καρτε-ρίας ἀγωνίζεται τὸν ἐθνικὴν ἀγῶνα τῆς ὀλικῆς ἐπιδόσεως, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ τόπου.

Πρέπει ὅμως νὰ ὀμολογηθῇ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ὅτι ὁ κ. Στρεῖτ ὑπῆρξεν ἐντυχῆς συναντήσεως ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀνδρα ἔξωχον μορφῶ-σεως καὶ ἱκανότητος, ἰδιοφυῆς ἀληθινῶν, συνδυάζουσαν δραστηριώ-τητα ἀνεπὲρβλητον μετ' ἀφοσίσεως πραγματικῆς καὶ ἀνυποκρίτου τῶν κ. Κ. Παπαγεωργίου, τῶν σεμνῶν καὶ μετ' ὀμορφῶν Γραμματέα τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, βοηθῶν ἀκαταπόντων καὶ πολέτημον, ὅστις προσι-σται ἴσως καὶ ἀφ' ὑψηλοτέρου νὰ ἐξυτηρεθῆ τὸ πρῶτον πιστω-τικὸν ἴδρυμα τοῦ ἔθνους.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

ΥΠΟ Κ. ΣΑΡΑΦΗ ΥΠΟΠΛΟΙΗΓΧΟΥ ΤΟΥ Β. ΗΛΥΤΙΚΟΥ

[Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος]

Προεβλέπετο δ' ἄμα νὰ ἔχη ἐν ἀποθέσει διπλὰ ἔνδον πᾶνθ' ὄσα, ἀπὸ τυχανούσης κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σκοπομένων ἐπιχειρήσεων ἀνεπανορθώτου ἀβαρίας, θὰ ἔχρηζον ὀλίγη ἀντικαταστάσεως. Οὕτως οἱ ἀγένης, τὰ κατάρτια καὶ τὰ κροατήρια, αἱ **Κῶπαι** καὶ οἱ **Σκαρμοὶ**, τὰ κυριώτερα τῶν γενικῶς **Σχοινίων** ὀνομαζομένων ἐξαρτιῶν καὶ ἀγομένων, τὰ μᾶλλον ἐν τῇ ἱστοφορίᾳ χρήσιμα καὶ σπουδαία ἐκ τῶν σταθερῶν ἐκπληρουμένων ἀποστολῆν **Καρύων** — τῶν τροχίλων καὶ τῶν ἐντροχίων τῆς σήμερον — καὶ τὰ πάσης ὕψους ἰστία, τὰ τότε καλούμενα **ἀρμενα**, εἶχον τὰ ἀμοιβὰ αὐτῶν. Ἐν ᾧ πάλιν, περιλαμβανέτο εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Δρομώνων καὶ ναυτοξυλοουργῶν τις, ὁ **Ναυπηγὸς** ἐπιλεγόμενος, ἔχων ὅλα τ' ἀναγκαζομένα ἐργαλεῖα διὰ τὴν ἀνορθωσιν τῶν βλαβῶν, ὅστις δὲ διέθετε περιπέλον, ἐπὶ τῷ ἰδίῳ σκοπῷ ὅσον ἀφορᾷ τὸ σῶμα τοῦ σκάφους, ἀριθμὸν τινα **ξύλων ἐγκοιλίων** καὶ **Σανίδας** καὶ ποσότητα **Στυπείου**, **Πίσσης** καὶ τέλος **Υγροπίσης**, ἧτοι ἀναλειμμένης κεδρίας.

ΣΧΕΔ. 23. Ἀνακατάστασις ὀλοῦδος πυροφόρου τῶν μετὰ τὴν Μακεδονικὴν ἐποχὴν χρόνον, ἐπιτελούμενη κατὰ ναυλοχόντος στόλου ("Ὅρα σελ. 2 Β' ἔτους).

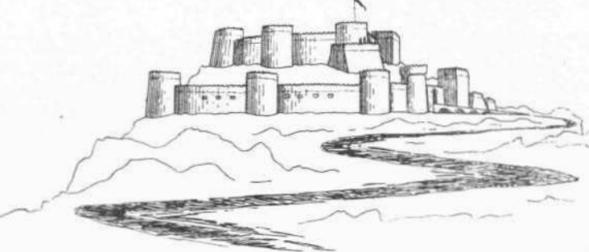
Τοιαῦτα αἱ ἀερογωνίαται γραμμαὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπὶ τῇ βίσει τῶν σωζομένων περιγραφῶν, αἱ ἀμετάβλητοι διατηρηθεῖσαι ἐπὶ σειρᾶν συναπῶν αἰῶνων. Εἶνε δὲ γεγονὸς διὰ τὸν συγκριτικῶς μελετώμενον ὅτι, μετὰ τὸ ἐκείνων καὶ τῶν ἀμέσως προγενομένων Λατινικῶν ἢ μικτῶν κατασκευασμάτων, ὑφίστατο συλλήβδην τόσον μεγάλη διαφορὰ, εἰ καὶ γειννιάζουσαν ἀμέσως αἱ ἔσοχα, οἷα παρατηρεῖται χωρίζουσα τὰ πλοία τῶν χρόνων Βιργινίου τοῦ Ρηγούλου ἀπὸ τὰ στοιχειώδη κατὰ τὴν ἀφροσύαν ἀρχαιότητα ναυπηγήματα τῆς Ἰταλικῆς Καμπανίας.

Ὅσοιδήποτε, ὁ ἡμέτερος Αὐτοκρ. Στόλος δὲν ἀπετελεῖτο καὶ μόνον ἀπὸ τὰς παντοειδεῖς ἐπιμάχους μονάδας. Διὰ νὰ ἦνε ἀντάρκης κατὰ τὰς ὑπερπόντιας ἐκστρατείας καὶ πληρῆ ἀσφαλῶς τὰς ἀπαιτήσεις διαπορημένους πολυσυνθέτων χειραίων δυνάμεων μετὰ τῆς παραπομπῆς τῶν, ὑφίστατο παρ' αὐτὸν ὀργανομένη ὑπηρεσία ἐξ ἐπίτηδες μεταγωγικῆ, ἐπιφορτισμένη τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὅτι ἂν κατὰ καιρὸς ἀπέρρεεν ἐν τῶν πολεμικῶν ἀποφάσεων τοῦ Βασιλέως-Αὐτοκράτορος καὶ τῶν ἐπὶ τῶν προκειμένων περιστάσεων ἐδουμένων κελεισμάτων τῆς Συγγλήτου, τῶν ἐν ταῖς λεπτομερεσίαις ἀκόμη ὑποδείξεων τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐκτέλεσιν Στρατηγῶν καὶ τῶν σχετικῶν ὀδηγῶν καὶ συμβουλῶν τῶν ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως εἰδότην τὰ πράγματα εἰς τοὺς ὅπ' ὄψει τόπους· ἐν καταλείδει δὲ, ἡ εἰρημνὴ συμπληρωτικῆ τῆς θαλασσίας παρατάξεως ὑπηρεσία ἐπεκουφίει εἰς πᾶν ὅτι ἐξητεῖτο ἀπὸ τὸ Ναυαρχεῖον πρὸς ἐβόδωσιν τῶν ἐσχεδιασμένων ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδρευόντος, καὶ **Μεγάλου Δομεστίου τῶν Σχολῶν** ἐν τῷ συγγρόνῳ λεκτικῷ τιτλοφορουμένου, Ἀρχιστρατήγου τῶν Αὐτοκρατορικῶν στρατευμάτων. Ὅπως δ' ἡ τῶν μεταφορῶν στρατοῦ ἐπιστάσια ἐκπληρῆ ἀνέτως τὸ ἀνατεθειμένον περιφρονεῖ ἔργον, ὑπῆρχον υπαγόμενα ταῦτη, φερόμενα δ' εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ πολεμ. Ναυτικοῦ, σκάφη πρόσφορα νὰ δέξονται, ἐκ προνοίας περὶ τὴν ἐσωτερικὴν διασκευὴν ἀπὸ πῆξεως, καὶ

ν' ἄγωσιν ὀπουδήποτε κτήνη καὶ ὑλίκον μετὰ τῆς οἰκείας θεραπείας—τὰ καλούμενα **Καματηρὰ καράβια**.

Τὰ σκάφη αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀπήρτιζον τὸν πυρῆνα τῆς μεταγωγῆς, ὁσῶς ἔκτατος κινητοποίησις πρὸς μειωκορημένην ἐκστρατείαν ὑπεγόρευε τὴν ἐκ τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας ναύλωσιν προσθέτων φορητῶν, ἦσαν ὀπλισμένα, κατὰ τὰ ἀμυντικὰ ἰδία μέσα, παρεμμερῶς τοῖς ἀπὸ φύσεως μαχίμοις πλοίοις, ἵνα ἔχουσαν ἐν μέτρῳ τινὶ ἀνεξαρτησίαν κινήσεων διεστέλλοντο δὲ εἰς τὰ **Ἰπταγωγὰ** καὶ εἰς τὰ **Σκενοφόρα**. Καὶ τὰ δεύτερα, ἅτινα ἦσαν ὀγκωδέστερα καὶ ἥσσονος πάντως δεκτικότητος πρὸς τὰς μέγας ἀκρῶν ὀρίων προσγειώσεις, ἐθεωροῦντο τὰ πλειοτέρου λόγου ἀξία. Διότι, σὺν ἄλλοις, μετεκόμεζον τὰς βαρεῖας τῆς ἐποχῆς πολιορκητικῆς καὶ ἐκπολιορκητικῆς μηχανῆς, τὰ **Μάγγανα**, ὧν ἄνευ δὲν ἠδικοῖμουν αἱ πρὸς ἄλλωσιν τετελειωμένων ἄσεων καὶ ἀεροπόλων — **Κάστρων** — διεξαγόμεναι συχνότατα ἐπιχειρήσεις (Σχέδ. 24).

Πλὴν, ὀλίγα ἀναδρομικῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου λέξεις, θέλουσι καταστήσῃ ἐμφανέστερον τὸ ἀπὸ φύσεως χαλεπὸν, ἀλλὰ καὶ μέγα τοῦ τοιοῦτου τῶν Σκενοφόρων πλοίων μερικῶς προορισμῷ. Ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος παρατηροῦμεν ὅτι εἶχον συστηματοποιηθῆ καὶ ἐφηρμοζοντο ποικίλαι μέθοδοι, καθιστώσαι τελεσφόρους τὰς πολιορκίας, οὐχ ἦσαν δὲ τὴν ἀμυναν τῶν φρουρίων προάγουσαι καὶ τούτων πασῶν τὰ ἐπὶ τοῦ πρώτου σκοποῦ πολυειδῆ τεχνουργήματα, ἔληξαν ἀπ' ἐνοῆς εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν Φοβερῶν Ἐλεπόλων. Ἦσαν δ' αὐταὶ κινήτὰ ἐπὶ πολλῶν ὀγκωδῶν τροχῶν ὀγκρὰ τετραγώνων τομῆς, ἔχοντα πλευρὰς μίχους 30—50 ποδῶν συνήθως, τὰ ὁποῖα

ΣΧΕΔ. 24. Τύπος Κάστρου τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας.

κατεσκευάζοντο ἐκ ξύλου καὶ ἐπενδύοντο δι' ἀκατεργάστων δερματίων, ἢ μαλλίνων σκεπασμάτων, ἢ πρασίνου οἴσου ἠλειμμένου με πηλόν, πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ πυρπόλησιν ὑπὸ τῶν πολεμίων. Καὶ οἱ ἐπὶ ἰσχυρῶν ἀνδῆρων ὑφούμενοι τοιοῦτοι πύργοι ἐπήγνυτο εἰς ἀπομειωκορημένον κινδύνων μέρος, ἐνθα ἠρμολογοῦντο παρ' εἰδικῶν τεχνιτῶν τὰ ἐκ προτέρων ἠγγμένα ἐπιτολιῶς συστατικὰ τεμάχια. Ἀρχόμενοι δὲ νὰ δοῶσιν ἐξ ἀποστάσεως, ἐπιησάζοντο βαθμηδόν, μέχρις ὅτου τέλος κατορθοῦτο νὰ φθάνουσιν ἐγγύτατα τοῦ προσβαλλομένου οἰκοδομήματος καὶ νὰ κρατῶσι τοῦτου. Γνωστὸν ἀκόμη τυγχάνει ὅτι αἱ Ἐλεπόλεις εἶχον πολλὰς τὰς ὀροφὰς διὰ διαφόρους τῶν χειριζομένων μηχανῶν χρήσεις, καὶ εἰς τὸ ἰσόπεδον αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ τοῦ χελωνοῦ κροῦ ἐγκατάστασις. Ὡς δ' ἡ κορυφὴ τῶν ὑπερῆγει τῶν τεχνῶν τῆς καθ' ἧς αἱ ἐχθροπραξίαι θέσεως, κινήτὰ ἐλειτούργουν γέφυραι ἀπὸ τοῦ δόματος, ὀποῖθεν διεξήγετο ἡ κυρίως πύλη, ριπτόμεναι ἐν καιρῷ ἔως τῶν ἐχθρῶν ἐπάλλεον, ἵνα ἐγκολίνοσιν τὰς πρὸς κατὰληψιν διενεργουμένης ἐφόδους. Ἡ εἰρημνὴ πολιορκητικῆ ξυλοπῆγία, διὰ τῆς ὁποίας κατορθοῦτο συστηματικῶς ἢ ἐπ' ἴσοις ὀπλοῖς ἀντιπαραστάσις κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις πρὸς ἐκπόρησιν περιφράκτων πόλεων καὶ λαρισῶν, δι' ὁμοίον ἐχρησιμοποιοῦτο τρόπον ἐνεργείας ἀπὸ ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης.

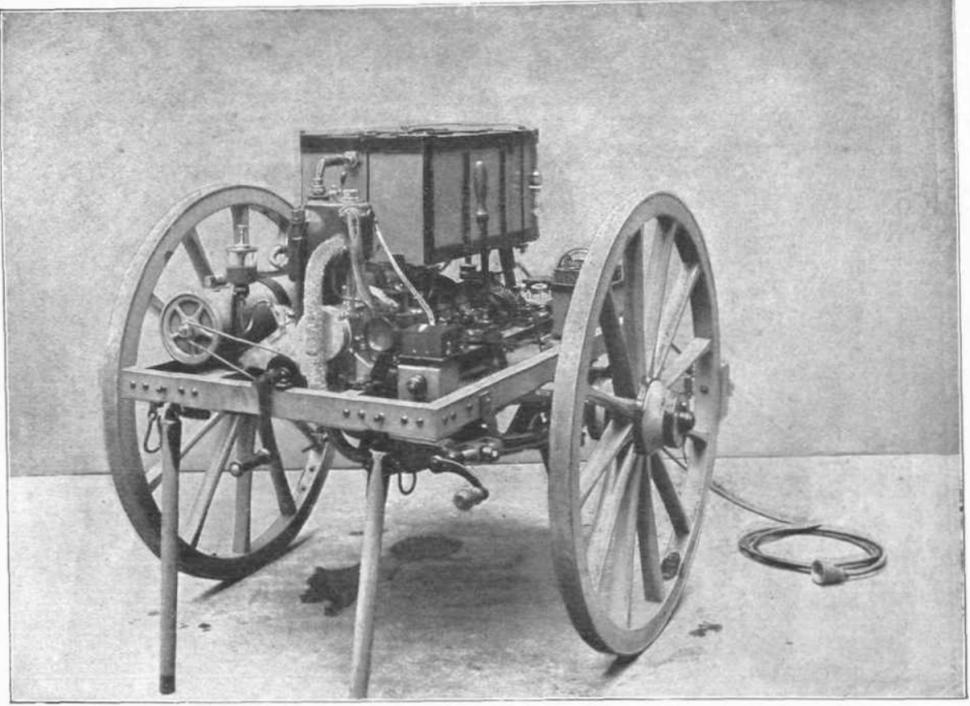
[*Ἐστὶν συνέχεια].

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

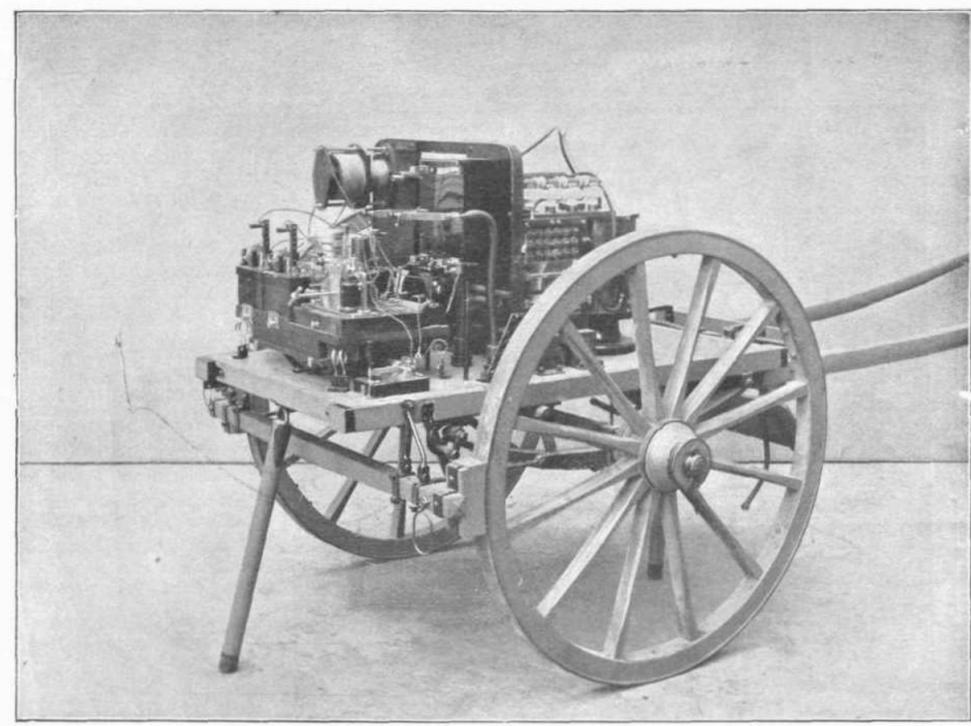
Ο ΑΝΕΥ ΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἰδιότητες. — Ἐκ τῶν προηγουμένων συμπεραίνομεν εὐκόλως ὅτι πᾶν ἀποστελλόμενον τηλεγράφημα ὑπὸ τινος σταθμοῦ, δύναται νὰ ληρθῆ ἀπὸ πάντα ἄλλον, ἔχοντα τὰ κατάλληλα ἔργα καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραίτητον, ὅπως αἱ ἤλεκτρι-καὶ ἀκτίνες λάθουν ὀρισμένην διεύθυνσιν διὰ νὰ ληρθῆ τὸ τηλεγράφημα ὑπὸ τοῦ σταθμοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποστέλλεται. Διότι, ὅπως εἰς μίαν κίθουσαν ὅλα τὰ μέρη τῆς φωτίζονται ἀπὸ τὸν ἐντὸς αὐτῆς λαμπτήρα, οὕτω καὶ αἱ συσκευαὶ τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου φωτίζονται, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τῶν ἤλεκτρικῶν ἀκτίνων, τῶν ἐκπεμπομένων ἀπὸ τινος σταθμοῦ καὶ ἐπομένως θὰ λάθουν τὸ τηλεγράφημα. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ μυστικὸν τῶν τηλεγραφημάτων δύναται νὰ διατηρηθῆ διὰ συμβολικῶν τοιοῦτων. Δύο σταθμοὶ δύνανται νὰ συνεννοηθῶν μεταξύ τῶν

Φορητὸς σταθμὸς τηλεγράφου ἀνευ συρμάτων ἐν χρήσει παρὰ τῷ Γερμανικῷ στρατῷ.

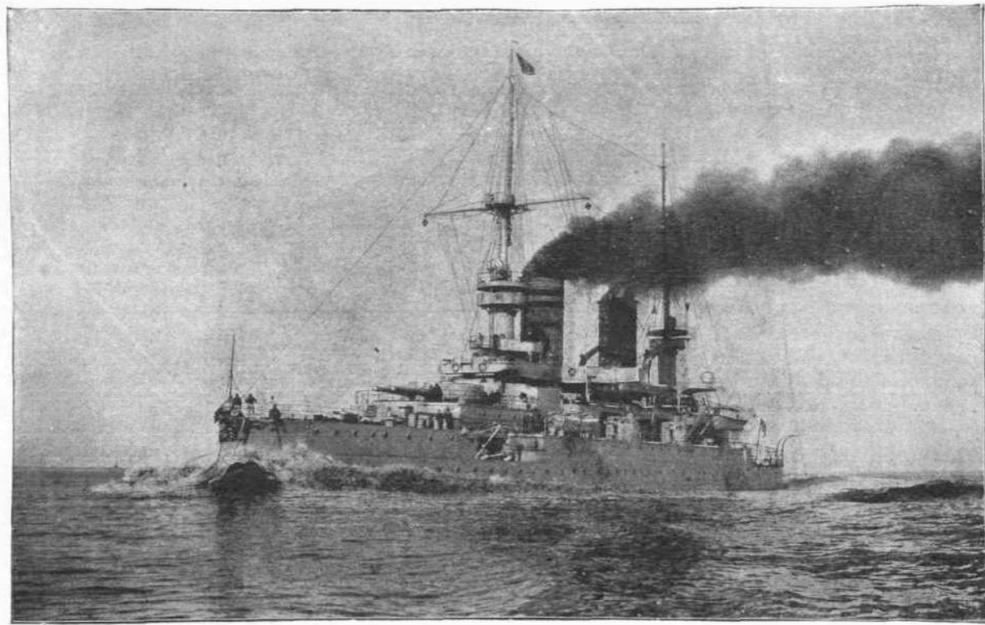
Φορητὸς σταθμὸς τηλεγράφου ἀνευ συρμάτων ἐν χρήσει παρὰ τῷ Γερμανικῷ στρατῷ.

καὶ ἂν ἀκόμη παρεμβάλλονται ἀνωμαλίας τοῦ ἔδαφους. Νῦν μεταξύ διαφόρων σταθμῶν εὐρίσκονται τὰ μεγαλύτερα τῶν ὀρέων τῆς γῆς, χωρὶς νὰ διακόπτουν τὴν συνεννόησιν. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ μέγα μῆκος τῶν ἤλεκτρικῶν ἀκτίνων. Ἐὰν καὶ τὸ κοινὸν φῶς εἶχε τόσον μέγα μῆκος κύματος οἷα δὲν θὰ ὑφίστατο, ὡς συμβαίνει νῦν, ἀλλὰ θὰ ἐβλέπομεν τὸ φῶς καὶ ὅταν εὐρισκόμεθα ἐπισηθὲν ἀδιαφανῶν σωμάτων. Ἐὰν δὲ αἱ ἤλεκτρικαὶ ἀκτίνες ἦσαν ὀραταί, οἱ σταθμοὶ τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου θὰ ἐφαίνοντο ὡς θαυμάσιοι λαμπτήρες φωτὸς χρωμάτων μεγίστης ποικιλίας. Πᾶν δὲ μέρος ἐπιπομπῆς, θὰ ἀπέτελε κέντρον φωτὸς, μὴ σχηματίζοντος οἰκίας. Θὰ ἐβλέπομεν οὕτω τοὺς σταθμοὺς, ἔστω καὶ ἐὰν ἐπιπροσθῶνται μεγάλα ὄρη ἢ ἄλλα ἀνωμαλίας. Ἐπίσης ἢ βροχὴ ἢ καὶ ὀμί-

γλη ούδ'όπως ἐμποδίζουσι τὴν λειτουργίαν τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου τὸν ἀντίον, οἱ κεραινοὶ, αἱ ἀστράπαί, διακόπτουσι τὴν λειτουργίαν του.

Ἐφαρμογαί.— Σήμερον τὰ πλοία, τὰ εὐρισκόμενα μακρὰν πλοῦτος ξηρᾶς δὲν εἶναι πλέον μεμονωμένα, ἀλλὰ δύναται νὰ συνεννοῶνται μετὰ τῶν ἐπὶ ταύτης διὰ τοῦ ἀνευ σύρματος. Ἐν καιρῷ οὐμίχλης δύσπλοια, μὴ διακρίνοντα ἀλλήλα, δύναται νὰ ἀποφύγουν τὰς συγκρούσεις διὰ τοῦ ἰδίου μέσου. Ἐν γένει δὲ ἡ ἀσφάλεια τῆς ναυτιπλοίας ἠξίθη σπουδαίως. Ἐπίσης εἰς τὸν στρατὸν πολυειδῶς χρησιμεύει ὁ ἀνευ σύρματος τηλεγράφος. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην γίνεται συνήθως χρῆσις ἀντὶ ἰσθῶν μᾶλλον ἀεροστάτων, δεμένων διὰ κλωδίων μετὰ τοῦ κινητοῦ σταθμοῦ.

Τὰ περάματα νῦν ἐστράφησαν καὶ πρὸς ἄλλας διευθύνσεις. Σπουδαία εἶναι τὰ ἐξαγόμενα τῶν μελετῶν ἐπὶ τῆς διαλύσεως τῆς οὐμίχλης διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν ἀκτίνων. Τὸ τοιοῦτον κατω-

Τὸ γερμανικὸν θωρηκτὸν «Βαρβαρόσα» ὠπλισμένον μετὰ τηλεγράφου ἀνευ σύρματος.

θώθη ὑπὸ τινῶν εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδος μέτρων δι' οὐμίχλην πυκνοτάτην, ἡ ὁποία δὲν ἐπέτρεπε νὰ διακρίνη τις ἀντικείμενα, εὐρισκόμενα εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τοῦ ἐνός καὶ ἡμίσεως μέτρου. Ἐὰν ἀναλογισθῶμεν τὰς συνεπείας τῆς οὐμίχλης ἐν τε τῇ θαλάσῃ καὶ τῇ ξηρᾷ, εὐκόλως συνάγομεν πόσον σπουδαία εἶναι καὶ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τούτου.

Β. ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΙΣ ΕἰΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΗΣ ΚΟΠΕΝΑΓΗΣ

1. Πρίγκιψ τῆς Κομβεργλάνδης. — 2. Πρίγκιψ Ἀλέξ (νῦν τὸν πατέρα τῆς Βασιλοῦσας). — 3. Πριγκίπισσα τῆς Κομβεργλάνδης. — 4. Πριγκίπισσα Θυρα (ἠμέτερα τῆς νέου Βασιλοῦσας). — 5. Πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα (σύζυγος τοῦ νέου Διαδόχου). — 6. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Νικόλαος. — 7. Πριγκίπισσα τῆς Κομβεργλάνδης. — 8. Πρίγκιψ τῆς Κομβεργλάνδης. — 9. Δούκισσα τῆς Κομβεργλάνδης. — 10. Πριγκίπισσα Μαρία τῆς Ὁλλανδίας. — 11. Λοῦϊς τῆς Κομβεργλάνδης. — 12. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος. — 13. Πρίγκιψ Βάλδεμαρ. — 14. Ἡ χθρὴ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας Μαρία. — 15. Πρίγκιψ Γεώργιος, Ἀρμοστής τῆς Κοπηνάγης. — 16. Ὁ Βασιλεὺς Χριστιανός. — 17. Ἡ Βασιλοῦσα Ἀλεξάνδρα. — 18. Ὁ νέος Βασιλεὺς τῆς Δανίας. — 19. Πριγκίπισσα Δάγμαρ (ἠμέτερα τῆς νέου Βασιλοῦσας). — 20. Ἡ νέα Βασιλοῦσα τῆς Δανίας. — 21-22. Υἱοὶ τοῦ Βάλδεμαρ.

ΕΠΙ ΤΩ ἘΘΑΝΑΤΩ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΤΩ. 1862
[Κατόν βασιλεὺς τῆς Δανίας.— Πατὴρ τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως.]

Ἡ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΛΟΥΪΖΑ ΤΩ. 1862
[Κατόν βασίλισσα τῆς Δανίας. Μήτηρ τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως.]

Ἡ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΘΥΡΑ
[Νῦν Δούκισσα τῆς Κομβεργλάνδης.]

Ἡ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΔΑΓΜΑΡ
[Νῦν χθρὴ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας.]

Ἡ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
[Νῦν Βασιλοῦσα τῆς Ἀγγλίας.]

Αἱ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΕΝΕΑΙ

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Η΄ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Ἡ ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΛΟΥΪΖΑ ΙΩΣΗΦΙΝΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

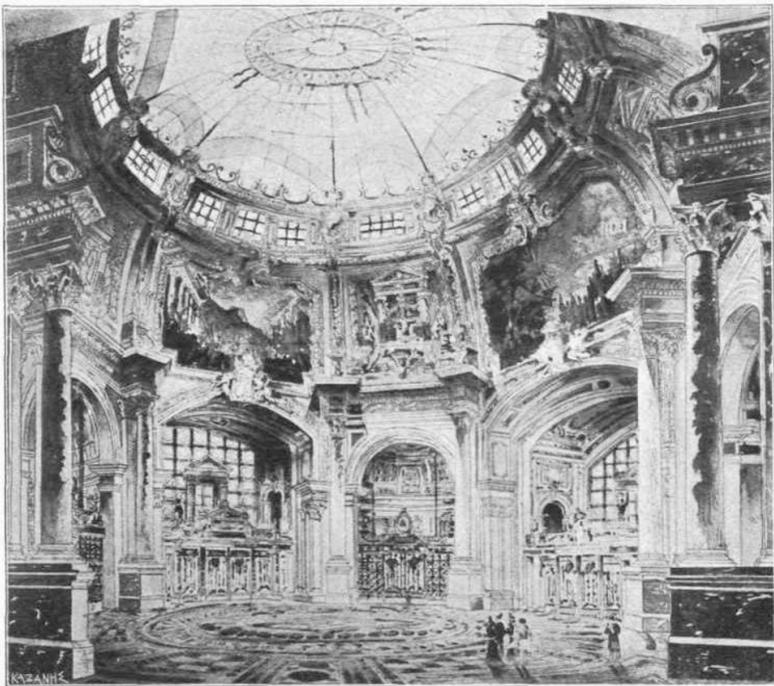
ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Τὸ ζήτημα τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Μεγάρου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ σοβαρῶς ἀπασχολήσαν τὴν προκάτοχον Κυβέρνησιν τοῦ κ. Ράλλη, ἀνεκινήθη καὶ πάλιν, καὶ ἀνεκινήθη κατὰ τρόπον πολλὰς πιθανότητας, ἀν' ὅχι βεβαιότητας, παρονομαζόντα ὅτι ἡ σκέψις τάχιστα θὰ μεταβληθῇ εἰς οὐσιώδη ἀπόφασιν διὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ἔργου.

Τὸ νέον μέγαρον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν θ' ἀνεγερθῇ ἐπὶ τοῦ χώρου, τὸν ὁποῖον καταλαμβάνει σήμερον τὸ κτίριον τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου, καὶ ἐπὶ τῇ βίψει τοῦ ἐγκυκλοπιέτου σχεδίου τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Ἀλεξ. Ε. Νικολοῦδη.

Τὸ μέγαρον θὰ εἶναι τριώροφον καὶ θὰ περιλαμβάνῃ πλὴν τῶν γραφείων τοῦ κυρίου Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ τὰ γραφεῖα τῶν δύο Ἐφορευτῶν Ἀττικῆς καὶ Ἀθηνῶν, τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου καὶ τῶν πέντε ὑποταμιείων, θὰ διαιρεῖται δὲ εἰς τρία μέρη: α') τὸ τῶν Ταμιείων, β') τὸ τῶν γραφείων καὶ γ') τὸ τοῦ Ὑπουργοῦ.

Ἀπὸ τῆς οδοῦ Σταδίον, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ κείται ἡ κυρία πρόσοψις τοῦ μεγάρου, εὐρεῖα μαρμαρίνη κλίμαξ καὶ τρεῖς μεγαλοπερεῖς πυλώνες θὰ ὀδηγοῦν πρὸς τὸ τμήμα τῶν Ταμιείων καὶ πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα διαμερίσματα. Ὁ εἰσερχόμενος εὐθὺς ὡς διέλθῃ τὸν πυλῶνα, θὰ εὐρεθῇ ἐντὸς εὐρέως προστώου, ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποίου θὰ κείνται τὰ Ταμεία τῶν εἰσπραξέων καὶ τοῦ χαρτοσήμου, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τρεῖς κλίμακες θὰ ὀδηγοῦν, αἱ μὲν δύο μεγάλα μαρμαρίνια εἰς τοὺς λοιποὺς ὁρόφους, ἡ δὲ τρίτη μικρὰ εἰς τὸν μέγαν πρόδομον, τὸν κεντρικὸν πρόδομον τῶν ταμιείων, εὐρὴν καὶ μεγαλοπερεῖη, παρὰ τὸν ὁποῖον θὰ εὐρίσκονται τὰ λοιπὰ τρία Ταμεία, τὸ Ταμείον τῶν ἐπαρχιακῶν πληρωμῶν, τὸ Ταμείον τῶν Συντάξεων καὶ τὸ Κεντρικὸν Ταμείον μετὰ τῶν αἰθουσῶν τῶν πληρωμῶν.

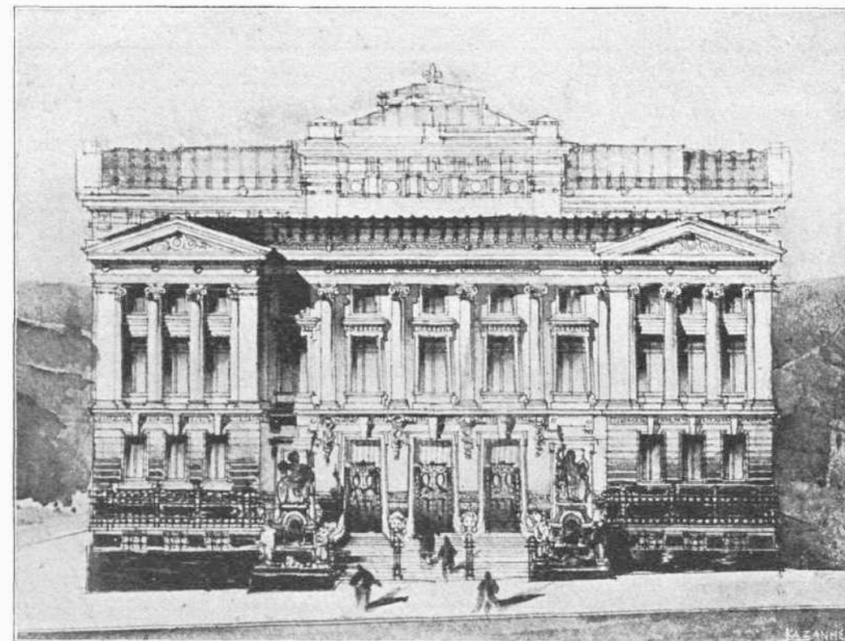

ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΠΡΟΔΟΜΟΣ

Ἡ ἀσφάλεια τῶν Ταμιείων καὶ ἰδίως τοῦ Κεντρικοῦ εἶναι τελεία. Τὸ Ταμείον τοῦτο θὰ εὐρίσκειται εἰς τὸν ἄξωνα τοῦ κτιρίου καὶ θὰ περιβάλλεται ὑπὸ περιδρόμον (chemin de ronde) διὰ τὴν ἐφοδὸν τῆς φρουρᾶς. Τὸ θησαυροφυλάκειον θὰ εἶναι ἐντετειχισμένον ἐντὸς δωματίου, ἐκτισμένον διὰ διπλῶν τοίχων, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶναι κατεσκευασμένοι ἀπὸ καθέτως διασταυρουμένας σιδηρᾶς ράβδους, τοσοῦτω πυκνῶς, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ διέλθῃ δι' αὐτῶν ἀνθρώπινον σῶμα. Τὰ

μεταξὺ τῶν ράβδων διάκενα θὰ κτισθῶν διὰ θηραϊκῆς γῆς καὶ σκληρῶν λίθων, τὸ δὲ μεταξὺ τῶν δύο τοίχων κενὸν θὰ πληρωθῇ δι' ὀλισθηρῶν ἀντικειμένων, μὴ ἐντετειχισμένων, εἰς τρόπον ὥστε, κατορθουμένης τυχόν τῆς διατροφῆς τοῦ ἐνὸς τοίχου, νὰ καταπίπτουν ταῦτα καὶ παρεπιπέμενα νὰ ἐμποδίζον τὴν διὰ τῶν κτιρίων καὶ τοῦ δευτέρου τοίχου. Ἡ κατασκευὴ αὕτη τῶν τοίχων εἶναι ἀληθῶς εὐφρεστάτη καὶ καθιστᾷ σχεδὸν ἀδύνατον τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Ταμιείου καθὼς δοκιμαί γενομένη ἀπέδειξαν ὅτι διὰ νὰ διατηρηθῶν καὶ οἱ δύο τοῖχοι ἀπαιτεῖται ἐργασία 7 ὥρων καὶ 35' χωρὶς νὰ κατορθωθῇ καὶ ἡ διάρρηξις τοῦ θησαυροφυλακείου. Ἐκτὸς τούτου ὅμως τὸ θησαυροφυλάκειον δύνανται, τῇ βοήθειᾳ μηχανήματος ἐπινοηθέντος, νὰ ἐμβαπτισθῇ ἐντὸς 4 1/2 λεπτῶν τῆς ὥρας ἐντὸς ὕδατος καὶ οὕτω νὰ προληφθῇ πᾶς κίνδυνος, εἴτε ἐκ πυρκαϊῆς προεληθῇ οὗτος, εἴτε ἐξ ἄλλων περιστάσεων.

Τὸ δευτέρον διαμέρισμα θὰ καταλαμβάνουν μεθ' ὅλων τῶν λοιπῶν ὑπηρεσιῶν τὰ ἀρχεῖα, τὰ ὁποῖα κατέ-

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ ΠΡΟΣΟΨΙΣ

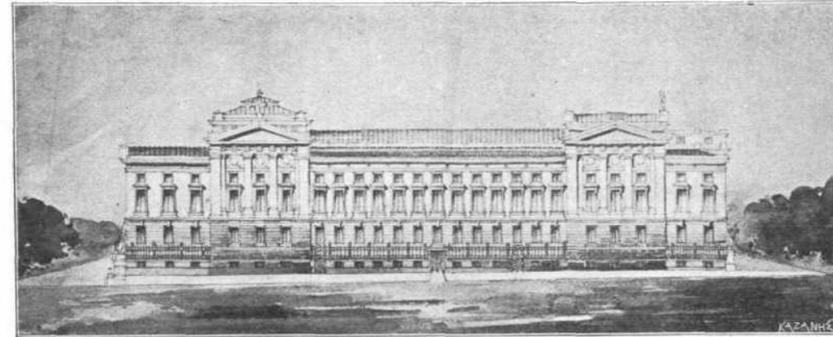
χοντα τὸ κέντρον τοῦ κτιρίου θ' ἀρχίζον ἀπὸ τὰ ὑπόγεια αὐτοῦ καὶ θὰ ὑψοῦνται μέχρι τῆς στέγης, διασχίζοντα δὲ ὅλους τοὺς ὁρόφους θὰ καταλαμβάνουν τὰ δάπεδα αὐτῶν, οὐχὶ καθ' ὅλον τὸν πλάτος, ἀλλὰ κατὰ τὰ 2/3 τοῦ ὑπολοίπου 1/3 διανοιγόμενον ἐν κενῷ ἀπὸ τῆς στέγης μέχρι τοῦ βῆθους τῶν ὑπογείων. Πρὸς ταχύτεραν διεξαγωγὴν τῆς ἐργασίας εἰς τὰ ἀρχεῖα, θὰ ὑπάρχον σιδηρὰ κλίμακες, ἀνεκυστήρες καὶ ὀλισθητήρες.

Πανεπιστημίου καὶ θὰ ἀποτελοῦνται ἐκ τριῶν αἰθουσῶν: τοῦ γραφείου, τῆς αἰθούσης τῶν ἀρχοῦσεων καὶ τῆς αἰθούσης τῶν ἐπισημοῦσιν διασκέψεων.

Τὸ διαμέρισμα τοῦτο τοῦ Ὑπουργοῦ, τόσον ἔξωθεν κατὰ τὴν πρόσοψιν, ὅσο καὶ ἔσωθεν θὰ ἐνέχῃ ἴδιον τύπον ἀρχιτεκτονικῆς καὶ διακόσμει, τύπον μᾶλλον ἐγγίζοντα πρὸς τὸν τύπον τῶν ἰδιωτικῶν μεγάρων, ὡς φαίνεται καὶ εἰς τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα.

Εἰς τὸ ἰσόγειον καὶ ἐπὶ τῶν πλάγιων προσόψεων τοῦ μεγάρου θὰ εὐρίσκονται τὰ γραφεῖα τῶν ἐφορευτῶν Ἀττικῆς καὶ Ἀθηνῶν καὶ τῶν πέντε ὑποταμιείων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχουν καὶ ἰδιαίτερας εἰσόδους, θ' ἀποτελοῦν δὲ σχεδὸν ἀνεξάρτητα τμήματα.

Τὸ μέγαρον θὰ φωτίζεται δι' ἠλεκτρικῶν φωτῶν, ἡ δὲ θέρμανσις θὰ γίνεται διὰ θερμομαζωτῶν τοποθετημένων εἰς τὰ ὑπόγεια. Καὶ δὲν μένει παρὰ νὰ εὐρηθῶμεν νὰ συντελεσθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον καὶ νὰ φέρῃ ἡ ἀσχημία τῆς οδοῦ Σταδίον, ἢ ἀνταξία τῆς Ἑλλάδος τοῦ 34.

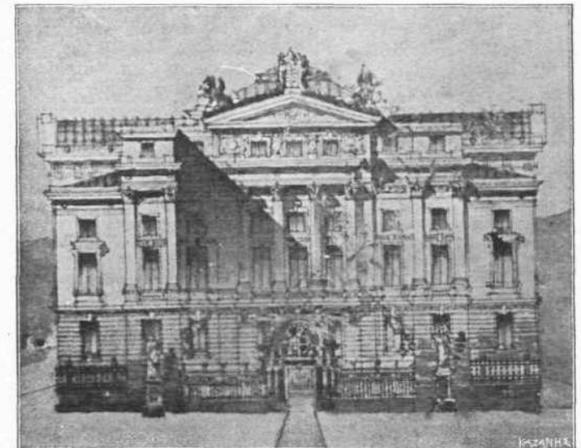
Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΡΣΑΚΗ ΠΡΟΣΟΨΙΣ

Τὰ λοιπὰ γραφεῖα πάντα θὰ κατέχον τοὺς λοιποὺς δύο ὁρόφους, τοὺς ὁποίους θὰ καταλαμβάνουν ἐξ ὀλοκλήρου, πλὴν τοῦ ἐπὶ τῆς προσόψεως τῆς οδοῦ Πανεπιστημίου μέρους, τὸ ὁποῖον προορίζεται διὰ τὸ Γενικὸν Λογιστήριον, ὅπερ καὶ ἰδιαίτερον θὰ ἔχῃ εἰσόδον.

Τὸ τρίτον διαμέρισμα θὰ εἶνε προορισμένον διὰ τὸν ὑπουργόν.

Πολυτελής κινηλιώτη αἴθουσα θὰ ὀδηγῇ ἀπὸ τῆς οδοῦ Πανεπιστημίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ εἶνε ἡ δευτέρα πρόσοψις τοῦ κτιρίου, εἰς τμηρικὴν αἴθουσαν, εἰς τὸ βῆθος τῆς ὁποίας θὰ ὑπάρχῃ μαρμαρίνη κλίμαξ, ὀδηγοῦσα μέχρι τῆς εἰδικῆς εἰσόδου τοῦ ὑπουργοῦ. Δύο ἄλλα εἰσοδοὶ ἐκατέρωθεν τῆς αἴθουσας καὶ κατέναντι ἀλλήλων κείμεναι θὰ ὀδηγοῦν εἰς αἰθούσας προορισμένας διὰ τοὺς Πρόσβεις, τοὺς ἐπίσημους ξένους καὶ τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ εἰδικὴ εἰσόδος τοῦ ὑπουργοῦ θὰ ὀδηγῇ εἰς μεγαλοπερεῖστατον πρόδομον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κλίμακες μαρμαρίναι θὰ ὀδηγοῦν εἰς τὰ διαμερίσματα τοῦ ὑπουργοῦ, τὰ ὁποῖα θὰ κείνται εἰς τὸ ὕψος τοῦ πρώτου ὁρόφου ἐπὶ τῆς προσόψεως τῆς οδοῦ

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΠΡΟΣΟΨΙΣ

ΤΟ ΚΟΥΚΛΑΚΙ ΚΑΙ Η ΠΕΝΝΑ

[Ἄν καὶ διακρίθῃ ἀπὸ τὴν πένναν του καὶ τμηθῆς δι' αὐτὴν εἰς νεοσφάτην ἡλικίαν μετὰ παρρησίαν—διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ζήτηματος τοῦ Παναγιῶν Τάφου ἐν Ἑλλάδι—καὶ μετὰ μίαν πληρῆν, ἐπιστήμον δὲ ὀργανισμὸν τῆς Βουλῆς καὶ χαρισμένον τοῦ Παναγασσοῦ, ἐκθάπτει ἕνα βαθὺ παράπονον κατὰ τῆς γραφίδος, μέσα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς τῆν ἀληθινῆν ἐξηγημένον καὶ τὸ ἐκτελέσει εἰς τὸ κατωτέρω διήγημα του, ἥσυχον ἀλλὰ καὶ δυνατόν. Ὁ ἀναγνώστης ἀπ' αὐτὸ μανθάνει τὴν περιεργὸν ἱστορίαν τῆς πέννας].

Τὸ κουκλάκι τὸ λευκὸ, τὸ πάνινο, τὸ ἀπὸ ἕνα Πρωτοχρονιάτικο δένδρον κερδισμένον, ποῦ ἔχω κοντὰ εἰς τὸ καλάμι μου, ὀμιλεῖ.

Σκέπτεται καὶ ὀμιλεῖ ἀπ' ὅπου ἔγινε ὁ ὄρφος.

Τὰ ἄφρα ἄμα γίνονται δῶρα ἀποκοῦν αὐτὴν τὴν δύναμιν.

Ἐκεῖνα αἱ λέξεις τοῦ δορητοῦ: Θὰ τὸ χάρισον, εἶνε ὅτι, τὸ φύσημα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ πᾶν προπλάσμα τοῦ Ἀδάμ.

Πόσα δὲν μοῦ ἔχει εἶπῃ τὸ κουκλάκι ἀπ' ὅπου μοῦ τὸ ἐχάρισαν!

Μοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν, πῶς ἂν αὐτὸ ἦτον δῶρον καὶ παιγνίδι, δῶρα καὶ παιγνίδια εἶμεθα ὅλοι μας, δῶρα εἰς ἕνα παιδάκι ἀλόγιστον καὶ τρελλὸν ποῦ λέγεται κόσμος καὶ κοινωνία καὶ παιγνίδια του, ποῦ τώρα μὰς πετᾷ, τώρα μὰς φιλεῖ, ἐπειτα μὰς σιζεῖ μετ' ἐμὲ περιεργίαν νὰ ἰδῇ τί ἔχομεν ἀπὸ μέσα, αἴθριον μὰς κοιμίζει εἰς τὴν ἀρχαίαν του, μεθαῖριον μὰς πετᾷ εἰς τὰ σκουπίδια.

Σοφὸ κουκλάκι, αὐτὸ τὸ ἄσπρο πάνινο κουκλάκι, ποῦ παριστᾷ τὸν Γεωργεμίον, ποῦ φορεῖ μὴ ὡς κορδέλιτσα εἰς τὴν μέσην του.

Τώρα τὸ ἀκούω νὰ συνομιλῇ μετ' ἐμὲ τὴν πένναν μου, ἡ ὁποία, σὰς τὸ ὀμολογῶ, ἔχει πολλὴν μύτην, εἶνε πολὺ ὑπερήφανος δηλαδὴ, διότι νομίζει τάχα πῶς ἔχει κατορθώσῃ κάτι.

Ὀμιλεῖ τὸ κουκλάκι, ἥσυχον ἐπάνω ἀπὸ τὸ καλάμι, ὡς ἱεροκήρυξ ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος, ποῦ κηρύσσει τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ του.

—Σὲ βλέπω, κυρία μου, ὅτι καὶ ἂν κἀμῃς. Γράφεις στίχους, γράφεις περὶ, σήμερον κηρύσσεις τὸν ἔρωτα ἐπάνω ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐπειτα τὸν

καταράσαι, τώρα τρέχεις γοργῇ διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃς χαρὰν, αἴθριον στανματὰς εἰς γὰρ βῆμα διὰ νὰ ἀγγεῖλῃς νὰ φέρῃς μαῖον μῆνυμα. Κάποτε μετακομίζεις κάτι μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴν καὶ κάποτε κάτι μέσα ἀπὸ σκευασμένους τόμους. Ψυχῆ, αἰῶνες, μέλλον, ὅλα περνοῦν ἀπὸ τὴν μύτην σου. Θὰ σὲ ἐνόμισα μεγάλην κυρίαν καὶ ἀξιότιμον, ἂν δὲν ἐγνώριζα τὴν ἱστορίαν σου καὶ τὴν ἀγνωμοσύνην σου πρὸς τὸν πατέρα σου, τὴν ἀγνωμοσύνην ποῦ θὰ δεῖξῃς καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν σου. Τὸν πλανᾷς τώρα μετὰ τὸν κόσμον τὸ μεῖδιμα καὶ αἴθριον, ὅταν τὸ χέρι του δὲν θὰ εἰμπορεῖ νὰ σὲ διενθῆνῃ, θὰ τὸν ἀφίσησ' σὺντριμμα καὶ θὰ λησσορεῖς τὴν κορυμμένην ψυχὴν του μετὰ τὰ ἴδια του τὰ ἔργα, μετὰ τοὺς στίχους ποῦ ἔγραψε γὰρ μὴ εὐμορφῆ, ποῦ θὰ τὴν βλέπῃ καὶ χωρὶς τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀπ' αὐτόν, μετὰ τὰς σκέψεις ποῦ ἔκαμε εἰς τὰ εἰκοσιτέσσερα χρόνια του, τὰς σκέψεις ποῦ ἐφαντάσθη ὅσα καὶ θὰ βλέπῃ ἀρχαία.

— Τὴν ἱστορίαν μου; εἶπεν ἡ πέννα ἐκπληκτος.

— Ναι. Τὴν ἱστορίαν σου. Εἶσα κόρη τοῦ Βοδωγερ ἀπὸ τὴν Καϊνίβεργη ἢ ὄχι; Τὸν καλλιγράφου Βοδωγερ, ποῦ ἔγραψε καὶ αὐτός, ὅπως ὅλοι, μετὰ πένναν ἀπὸ πέτρο. τὴν μητέρα σου. Ἐκεῖνη ὅμως ἔπρεπε γὰρ δέκα λεπτὰ νὰ ζῶνον τὴν μύτην μετὰ τὸ μαχαίρι ἐπάνω εἰς τὸ νύχι τοῦ ἀριστεροῦ ἀντιχειροῦ καὶ σὺν αὐτῇ ἡ ἐργασία εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα πληγῆς. Βλέπεις ὅτι τὸ πλῆγόμενον εἶνε ἀρχαῖον ἐλάττωμα τῆς οἰκονομίας σου.

— Νὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ φθάσῃ ἡ κεντρονική σου! δὲκομφεὴ ἡ πέννα. Τὸ κουκλάκι ἐξακολουθεῖ ἀτάραχον.

— 'Ο Βούργερ λοιπόν εσκέφθη νά κόπη τὸ πτερόν τῆς χίνας εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ νὰ τὰ προσαρμόσῃ εἰς ξύλον, ἀφοῦ ἔκαμε μίαν σχισμὴν εἰς τὸ μέσον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκέρδιζε καιρὸν καὶ ἤλιπτε τὴν τὰς πληγὰς τοῦ ὄνυχος. Κατ' αὐτὸν δὲ τρόπον ἐγεννήθη καὶ ἡ μεγαλύτερα σου ἀδελφὴ καὶ ὑπανάδερφός σου κοινυλοφόρος. Αὐτὰ ἐγέναν εἰς τὰ 1808. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα ἔτη ἐγέννησε καὶ σὲ ὁ Βούργερ.

Σημ. Σημ.

δηλαδή τὴν ἀπὸ μέταλλον πένναν. Μόλις σὲ ἐπαρουσίασαν εἰς τὸν κόσμον ἤρχισες τὸν πόλεμον μετὰ τὴν μεγαλύτεραν σου ἀδελφὴν καὶ πείσμα ἐκείνη, πείσμα σὺ—εἴχατε καθὲ μίαν τοὺς φίλους σας—καὶ οἱ φίλοι τῆς ἀδελφῆς σου ἐκήρυσαν πῶς ὁ πατέρας σας, ποῦ ἔλεγεν ὅτι ἔκαμε πένναν ἀπὸ μέταλλον, ἦτον τρελλός. Ὁ πατέρας σου ἐξώδενεν ὅλην τὴν περιουσίαν νὰ σὲ ἀνατρέφῃ καὶ νὰ σὲ τελειοποιήσῃ, ἐδυστήχησε, ἔπινε, ἔγινε μέθυσος καὶ ἐπίστευσε καὶ ὁ ἴδιος πῶς ἦτον τρελλός.

— Ὅλοι οἱ ἐφευρέται αὐτὴν τὴν τύχην ὑφίστανται διέκοψεν ἡ πέννα μου.
— Αὐτὰ εἶνε λόγια, ποῦ σοῦ ἔμαθεν ὁ ἀθῆντης σου ἐξηκολούθησε τὸ κουκλάκι. Σὺ, κυρία μου, ὅταν ἐδυστήχησεν ὁ πατέρας σου, τί ἔκαμες; Ἐφυγες εἰς τὴν Βιρμινγκάμην τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐπλούτισες τοὺς Ἀγγλους, οἱ ὅποιοι σὲ ἐξεμεταλλεύθησαν, ὄχι διὰ νὰ γράψουν βέβαια, ἀφοῦ ἐπλούτισαν. Καὶ ὁ πατέρας σου; Εἰς τὰ 1840 ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ Ταχυδρομείου τῆς Καινζσβέργ, ἕνας γέρον, ὀκακένδρος, τρέμων, πεινῶν ἐξοῦσεν ἀπὸ τοὺς διαβίτας, ποῦ ἀγόραζαν δι' ἐλεημοσύνην τὰς μικροτέρας σου ἀδελφὰς, σταλμένως ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ἀπέθανε μετὰ τὰ παιδιὰ του εἰς τὰ γέρια, τὰ παιδιὰ του ποῦ ἔκαμαν ἐκατομμυριούχους ἄλλους καὶ ἄφιναν αὐτὸν νὰ πενᾷ, ἀπέθανεν εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἶπαν ὅλοι: Ἐφόρησεν ὁ τρελλο-Βούργερ. Νὰ ἡ ἱστορία σου!
— Ἐκαμα ὅμως καὶ πλουσίους.
— Ἐκαμες ἐκείνους ποῦ σὲ θεωροῦν ἐμπίστονον τῆς ὁκάς καὶ γράφουν ὅσα πωλοῦνται μετὰ τὴν ὁκάν, γράμματα ἢ εἶδη.
— Ἐκαμα καὶ σοφοὺς.
— Καὶ οἱ σοφοὶ εἶπαν, ὅπως ὁ Πτωχοπρόδρομος:

Καὶ τώρα ὅπου γέγονα γραμματικὸς τεχνίτης ἐπιθνήμῳ καὶ τῷ ψωμῖν καὶ ζυτάλῳ καὶ ψυγῶν. Ἀνάθεμα τὰ γράμματα, Χριστέ, καὶ ποῦ τὰ θέλει.

Ἡ πέννα φαίνεται ὅτι ἠσθάνθη βαθεῖα τὰ λόγια, ποῦ εἶπε τὸ κουκλάκι. Χύνοσα μαύρα δάκρυα ἀπὸ τὸ ἓνα τῆς τὸ μάτι, ἔγραψε μόνη τῆς τὴν θλιβεράν τῆς ἱστορίαν, ὡς μίαν ἐξομολόγησιν τῶν ἁμαρτιῶν τῆς.

ΔΗΜ. ΔΗΜΕΡ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΔΟΓΙΣΣΗΣ

Θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν ἔλαχε τὸ ἔργον τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δημογενοῦς κ. Συναδινῶ ἑλποσύνη καὶ μεγαλοπορευέστατα ἀναβιβάσαν ἀπὸ σκηνῆς τοῦ θεάτρου Ζαζίνια.
Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Συναδινῶ διαδραματίζεται κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα εἰς τὴν Βενετίαν. Ἡ πρώτη πρῶξις μᾶς παρουσιάζει τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Μάρκου κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Βαδῶν ὅπου ἐρχεται ἡ Δογίσα μετὰ τῆς ἀκολούθου τῆς διὰ νὰ προσερχθῆ, συναντᾷ δὲ ἐκεῖ τὸν προεβτετὴν τῆς Πίζας Στέ-

λιον καὶ τὸν φίλον του Μπελτράμι, ἀμέσως δὲ ἡ Δογίσα ἐρωτεύεται τὸν Στέλιον.

Εἰς τὴν Β' πρῶξιν μᾶς παρουσιάζεται ἡ περιήγησις πλατεῖα τοῦ ἁγίου Μάρκου, εἰς τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ τελεσθῆ ἡ ἑορτὴ τῆς στέρεως τοῦ Λόγγι μετὰ τὴν Ἀδοματικὴν ἐν τῷ μεταξὺ ἀγγέλλεται δι' ἐπιτεθῆσαν οἱ κάτοικοι τῆς Πίζας ἐναντίον τῶν Βενετιῶν. Ὁ λαὸς ὀργίζεται καὶ ζητεῖ νὰ φονεύσῃ τὸν Στέλιον, ὃν σώζει ἡ Δογίσα διὰ τοῦ Μπελτράμι, ὅστις λέγει ὅτι εἶνε ἐγκλημα νὰ φονεῖθῃ εἰς ἀπεσταλμένος. Ὁ Λόγγις ἐπιδοκιμᾷ καὶ δίδει καιρὸν εἰς τὸν Στέλιον νὰ φύγῃ.

Εἰς τὴν τελευταίαν πρῶξιν λαμβάνει χώραν ἡ τελευταία συνέντευξις τῶν δύο ἑραστῶν, ὅπου πείθεται ἡ Δογίσα νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἑραστὴν τῆς. Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην καταγράφονται οἱ δολοφόνοι καὶ φονεύουν τὸν Στέλιον. Ἡ Δογίσα ἔξαλλος ἐκ τῆς λύπης τῆς ὄψεται εἰς τὰς ἀρχάλας τοῦ ψυχοφρονήτου ἑραστοῦ τῆς.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἐπῆρξε κατὰ τὴν ἐπέροχον ἀληθῶς. Ἡ δολοφονία μεγαλοπορευέται καὶ πομπώδης κατὰ τὴν δύναμιν, ἡ μελοδία ἢ ἀπαλοσιτία ἐκράτει τοὺς παρακολούθησοντας τὴν παράστασιν εἰς μίαν διαρκῆ ἀνεκφραστον μαγειρίαν. Εἰς μερικὰ μέρη τῆς Δογίσης ὁ μουσοφύρος ἐφοίσεται εἰς τὸ ἄζρον αὐτοῦ τῆς δυνάμεως. Εἰς αὐτὰ ἡ μελοδία του εἶνε νέα, πρωτότυπος εἰσοδόνουσα μέσα εἰς τὴν καρδίαν, ἐστρωφός καὶ εἰς τὸ ἔπαροχον κομφορευέτης, ἐρασιμωπότη. Ἡ περιήγησις Bellincioni ὡς Δογίσα ἦτο εἰς τὸ ζενὶθ τῆς τέχνης τῆς. Ἐπίσης καὶ ὁ Pale i Amelo, ὁ χαριέστατος ἀκόλουθος τῆς Δογίσης Zeffilli πάρα πολὺ καλός, ὁ δὲ Νικολάου, ὡς Λόγγις μεγαλοπορευέστατος, ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστης πρῶξεως τοῖς καὶ τετρακίς ἐκαλεῖτο ὁ κ. Συναδινῶς καὶ ὁ κ. Συναδινῶς, ἀληθῆς δὲ ἀνθοσπλημμύρα κατέκλυσε τὴν σκηνὴν περὶ τὰ δέκα πέντε κἀνίστρα προσεφέρθησαν εἰς τοὺς ἐδύχους συνθέτας.

Ἐἶνε ἀξιοὶ θεομοιότητων συγγραφεῶν ὁ κ. Συναδινῶς

N. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Ὁ συνθέτης τοῦ μελοδράματος ἡ Δογίσα.

καὶ ὁ κ. Συναδινῶς, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ δόξα ἦν ἔσπερε τὰ μέτωπά του τιμᾷ ὀλόκληρον τὸ γένος μᾶς, δόξα δόξης, ἦτις μόλις πρὸ μηνὸς ἔσπερε ἄλλο τέκνον τῆς Ἑλλάδος τὸν Σαμάρα εἰς αὐτὴν τὴν κοπιὰ τῆς μουσικῆς καὶ καλλιτεχνίας.

Ἀλεξάνδρου

Γ. ΑΡΓΥΡΟΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΗΜΙΑΝ ΤΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ

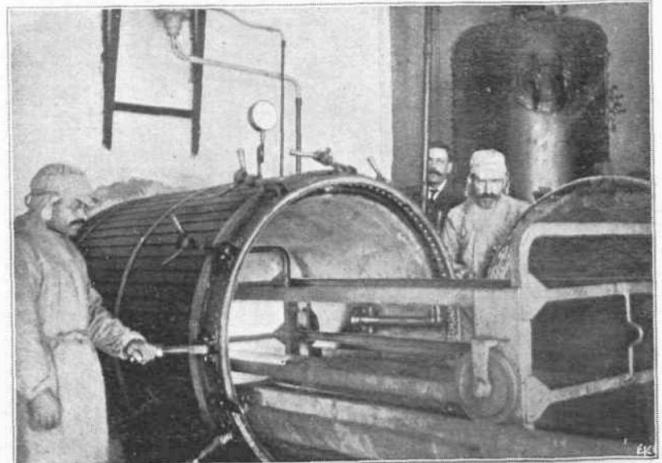
Ὁ φορητὸς κλίβανος τοῦ Δημοσίου ἀπολυμαντηρίου ἐτοιμαζόμενος ὑπὸ τὴν ἐπαλτεῖαν τοῦ Διευθυντοῦ κ. Κ. Βάου, μικροβιολόγου, διὰ νὰ ἀπολυμάνῃ προσέτιον.

Τὸ φορτεῖον δι' οὗ μεταφέρονται πρὸς ἀπολύμανσιν τὰ ἐνδύματα τῶν εὐλογιῶντων εἰς τὸ Δημοσίον ἀπολυμαντήριον.

Ἀπολυμαντὴς ἀπολυμάνων δοματίων εὐλογιῶντων διὰ φορητῆς συσκευῆς μετὰ φορητῶν.

Ὁ μέγας κλίβανος τοῦ Δημοσίου ἀπολυμαντηρίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀπολυμάνονται τὰ ἐνδύματα τῶν εὐλογιῶντων.

Ὁ ἐμβολιασμὸς εἰς τὰ τμήματα τῆς πόλεως.—Ὁ ἀστυατὸς κ. Χηριάδης ἐμβολιάζει εἰς τὸ γ' ἀστυνομικὸν τμήμα τοὺς ἀπόρους.

[Κάτω ἐκεῖ παρὰ τὴν Ἱερὰν Ὁδὸν καὶ ὀπισθεν τοῦ Στρατιωτικοῦ Λαμαλδοκομείου ἰδρῶδη καὶ λειτουργεῖ ἀπὸ τινος τέλειον Ἀπολυμαντήριον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ λαμπροῦ μικροβιολόγου μᾶς κ. Κ. Βάου. Χάρις εἰς τὴν ταχύτητά του καὶ τὰ μηχανήματά του καὶ χάρις εἰς τὰ μέτρα τῶν ἀρχῶν κατεστάλη ἡ ἐπιδημία.]

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

QUO VADIS?

(Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

Η Πομπωνία έγραψε λέξεις τινάς συνιστώσα την Αγίαν εις την προστασίαν της 'Ακτής, της απελευθέρου του Νέρονος. Η Πομπωνία δέν συνήτα αυτήν εις τας συναθροίσεις των μεσημερίων, άλλ' ειζεν άνοιξη να λέγουν ότι η 'Ακτι δέν ηρνείτο τας υπηρεσίας της εις τους Χριστιανούς και άνεγίνωσκε μετά πολλής θέρμης τας επιστολάς του Παύλου του εκ Ταρούου.

Ο Χάσιτα έπεφορτίσθη να δώσει αυτός ο ίδιος την επιστολήν εις την 'Ακτιν και οι στρατιώται, παρά τας φωνάς του μικρού Αύλου, όστις ηθέλε να υπερασπίση την αδελφήν του και ηπέλει τον κεντριώνα με τους άδύνατους γρόνθους του, ώδήγησαν την Λιγύαν εις τον οίκον του Καίσαρος. Ο γέρον οικοδοεσότης διάταξε να έτοιμασθή έν φορείον και έν τω μεταξύ, μέχρις ου έτοιμασθή αυτό, εκλείσθη εις την Πνακοθήκην μετά της Πομπωνίας.

—'Ακουσέ με, Πομπωνία' ειπε. Θά υπάγω εις τον Καίσαρα, μολονότι θεωρώ το διάβημα τούτο μάταιον. Και μολονότι ο λόγος του Σενέκα δέν έχει μεγάλην ισχύν παρά τω Νέρονι, θά υπάγω και εις τον Σενέκα. Σήμερον η έπιτροφη μετεβίβάσθη εις τον Σοφώνιον, τον Τυγελλίνον, τον Πετρώνιον, τον Βατινίον... Ώς πρός τον Καίσαρα, ίσως ποτέ εις την ζωήν του να μη ηκουσε να γίνεται λόγος περι Λιγύαν. 'Αν έζητησε να του παραδοθή η Λιγία, είναι διότι κάποιος τον ώθησεν εις τούτο. Είναι εύκολον να μαντεύσης ποιος.

—'Ο Πετρώνιος; —Αυτός ο ίδιος. Και ο Πετρώνιος δέν μάς την έπηρε διά τον Καίσαρα, εξηκολούθησεν ο γέρον άρχηγός με την συριστική φωνήν του, διότι έφοβείτο μήπως ταραξή τας φρένας της Πομπωνίας, αλλά διά τον έαυτον του, η διά τον Βινίκιον... 'Ακόμη και σήμερον θά το μάθω.

—'Ολίγον μετά ταύτα το φορείον τον έφερεν εις το Παλατιόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V.

Ο Αύλος έγνώριζε ότι δέν θά του έπέτρουν να εισόδση μέχρι του Νέρονος. Του άπήγγισαν πράγματι ότι ο Καίσαρ ήτο άσηχολημένος και έφυλλε μετά του βαρβιτοπαίκτη του Τερπνού και ότι άλλως τε δέν έδέχτο παρά πρόσωπα καλούμενα.

Έν τούτοις έδέχθη αυτόν ο Σενέκας καιτοι πυρόσσω. Μόνον έν πράγμα δύναμαι να σου ύποσχθώ, γενναίε Πλαύτιε' ειπε με πικρόν μειδιάμα: Να μη δώσω να αντίληφθής ο Καίσαρ ότι συνεπάθησας εις την όδωίνην σου.

Δέν τον συνεβούλευσε να προσφύγη εις τον Τυγελλίνον, ουτε εις τον Βινίκιον, ουτε τον Βιτέλλιον. 'Ισως διά του χόρηματος ηθέλον να επιτύχουν κάτι, άλλ' ίσως και να ηθέλον να βλάψουν τον Πετρώνιον, του όποιον ύπεσκαπτον την έπιτροφήν. Πιθανότερον όμως ότι διά έσπευδον να άναφέρουν εις τον Καίσαρα πόσον προσφιλής ήτο η Λιγία εις τους Πλαυτίους και τότε ο Καίσαρ θά την εκράτει μάλλον ζηλοτύπως.

—'Εμεινες βορός, Πλαύτιε, έμεινες βορός δλόκληρα έτη και ο Καίσαρ δέν αγαπά εκείνους που σιωπούν. Πώς ετόλμησες να μη ένδυσασιασθής με την καλλονήν του, την άρετήν του, το άσμα του, την άπαγγελίαν του, τους στίχους του και τον τρόπον καθ' όν ηνοιχεί; Να μη έξυμνήσης τον φόνον του Βρετανικού, να μη κάμης πανηγυρικών πρός τον Μητραλοίαν, να μη τον συχαρώς διά τον πνιγμόν της 'Οκταβίας;

Ο άρχηγός διέκοψε τας πικράς ταύτας σκέψεις του. —'Ανδρείε 'Αναίε, ειπε, ο Πετρώνιος άτήγαγε το τέκνον μας. 'Υπόδειξέ μου τά μέσα, υπό ποίαν έπιτροφήν κίπτει, επί τελους, χρησιμοποιήσε πλησίον του όλην την εύλογίαν την όποιαν η μεταξύ μας άρχαία φιλία θά σου ένέπνεε.

—'Εκείνος και εγώ, άπήγγισεν ο Σενέκας, είμεθα εις δύο έπίπεδα αντίθετα. Πιθανόν ο Πετρώνιος να άξίζη περισσότερον των φάλων εκείνων, οι όποιοι περιστοιχίζον τον Νέρονα. 'Αλλά να του δώσης να έννοήση ότι έκαμε κάτι τι κακόν χάνεις τον καιρόν. 'Εχει χάσει πλέον την συνείδησιν του καλού και του κακού. 'Όταν τον ιδω θά του ειπω: 'Η διαγογή σου εινε άξια απελευθέρου. Έάν τούτο δέν επιτύχη, τίποτε δέν θά τελεσφορήση.

—'Σ' εύχαριστώ όποσδήποτε' άπήγγισεν ο άρχηγός. Κατόπιν τον ώδήγησαν εις τον Βινίκιον τον όποιον εδρε άκούμενον με τον όπλομάχον του. Μόλις έμειναν μόνον η όρηγ του Αύλου έξέστασεν εις χείμαρρον βροσον και όνειδισμόν. 'Αλλ' ο Βινίκιος ώχρίασε τόσον πολύ επί τω άκούματι ώστε πάσα ύπόνοια του Αύλου έξηφανίσθη. Το μέτωπον του νέου ειχε καλυφθή από σταγόνας ιδρώτος, οι όφθαλμοί του άτήστραπτον, τά χείλη του έμυθίζον άσυναρτήτως φράσεις. 'Ενώ μίξεν ότι η Λιγία άπεσ υπερέβασα την ούδον του άνακτόρου του Καίσαρος ήτο όριστικώς χυμένη δι' αυτόν. 'Αλλ' όταν ο Αύλος έπρόφερε το όνομα του Πετρωνίου, μια ύποψια ως άστρατη διήλθε της διανοίας του νεαρού στρατιώτου... Ο Πετρώνιος τον ήπάτησε: 'Ηθέλησε να έλκύση έφ' έαυτον νέαν έννοιαν προσφέρων την Λιγίαν εις τον Καίσαρα, η καλλιον ηζίου αυτήν δι' έαυτον.

Η όρηγ ήτο κληρονομική εις την οικογένειαν του Βινικίου. —'Αρχηγέ, ειπε με διακοπτομένη φωνήν, γνώριζε καλάς ότι ο Πετρώνιος, και άν άκόμη ήτο πατήρ μου, θά μου δώσει λόγον διά την

πρός την Λιγύαν βροήν. Έπίστρεψε εις τον οίκον σου και άνάμενέ με. Ούτε ο Πετρώνιος, ούτε ο Καίσαρ θά την έχουν. Θά την φονεύσω και θά συναποθάνω μετ' αυτής.

Και έτρεξεν εις του Πετρωνίου. Ο Αύλος έπανήλθεν εις τον οίκον του με κάποιον έλπίδα. Καθησύγασε την Πομπωνίαν και οι δύο άνέμενον νέα του Βινικίου. Παρήλθον ώραι. Το έσπέρας μόνον ηκουσαν την σφύραν κρούουσαν την θύραν. Εις δούλος εσηλθεν και άπέθεσε μίαν επιστολήν προς τον Αύλον. Και έλεγε:

—'Ο Μάρκος Βινίκιος προς τον Αύλον Πλαύτιον. —Χαίρειν. —'Οτι έγινε έγινε με την θέλησιν του Καίσαρος, πρό της όποιας όφείλετε να ύποκύριτε, ότως πράττομεν ο Πετρώνιος και εγώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI.

Ο Πετρώνιος ήτο εις τον οίκον του. Ο θυρωρός δέν ετόλμησε ζάν να σταματήση τον Βινίκιον, όστις ώρησε εις το άτριον και κατόπιν εις την βιβλιοθήκην. Ο Πετρώνιος έγραψε. Ο Βινίκιος του ήσπασεν από τας χείρας τον κάλαμον, τον όποιον έθραυσε, έβύθισε τους όνυχάς του εις τον βραχίονα του θείου του και με φωνήν βραγχώδη:

—Τι την έκαμες; Ποδ είναι; —Ο Πετρώνιος, ο Πετρώνιος ο τόσον εκτεδηλυμένος, ήσπασε την χειρα, την όποιαν ο νεαρός άθλητής ειχε κολλήσει εις τον βραχίονα του, ήσπασε και την άλλην και κρατών άμφοτέρας εις τον στήχητρα της μιάς των ιδίων του:

—'Εγώ, βλέπεις, μόνον το πρωί είμαι άδύνατος: το έσπέρας έπανευρίσκω την φόρην μου.

—'Αφήκε τας χείρας του Βινικίου, όστις έμεινεν ένωπιόν του κατησχήμενος και άλλόφρον.

—'Εχεις χαλυβδίνην χειρα, αλλά μά τους θεούς του 'Αδου πάντας, όρχίζομαι, ότι άν με ηπάτησες θά σου βυθίσω την μάχαιράν μου εις τον λαμόν, έσω και μέσα εις τά δωμάτια του Καίσαρος.

—'Ας συνδιαλεχθώμεν ήσυχώς, άπήγγισεν ο Πετρώνιος. 'Υποφέρω από την βαναυσότητά σου, και εάν η άνθρωπινή άχαριστία ήδύνατο άκόμη να μ' εκπλήξη θά με έξέπληχτην η ίδια σου.

—Ποδ είναι η Λιγία; —Εις τον οίκον της άπωλείας, εις του Νέρονος. —Πετρώνιε!

—'Ησχη και κάθησε. Έζήτησα από τον Νέρονα δύο πράγματα και μου τά ύποσχέθη. Πρώτον να άποσύνη από τον οίκον των Αύλων την Λιγίαν και δεύτερον να σου την παραδώσθ.

—Σήγη. Ο Βινίκιος παρετήρησε τον Πετρώνιον εκθαμβος και έπειτα ειπε:

—Συγχώρησέ με. Την αγατώ και ο έρωσ μου σαλεύει τας φρένας. —Θαύμασε με, Μάρκε. 'Ιδού τί ειπα προχθές εις τον Καίσαρα: 'Ο άνεμύς μου Βινίκιος αγαπά τόσον πολύ μίαν ισχύν κορασιάς η όποια έμεγάλωσεν εις τους Αύλους, ώστε από τους στεναγμούς του εις την οίκιαν του σχηματίζεται άλληθες άτιμόλοτρον. Σύ, Καίσαρ, σύ και εγώ, οι όποιοι αγατούμεν την άληθή καλλονήν, δέν θά έδιδόμεν ουτε χιλίους σπαστερούς* άλλ' αυτό το παιδί είναι τόσον άνόητον... —Πετρώνιε!

—'Αν δέν έννοησ ότι όμίλων ουτω διά να προφυλάξω την Λιγύαν θά πιστεύω ότι ειπα την άλλήθεϊαν. 'Επεισα λοιπόν τον Χαλκοπόγωνα ότι ένας καλαισθητος όπως αυτός δέν ήδύνατο να κρατήση μίαν τοιαύτην κόρην ως καλλονήν. Ο Νέρον, μη βλέπον παρά διά των όφθαλμών μου, δέν θά την επιθυμήση. Έξηκολούθησα έν τούτοις λέγον άπροκαλύπτως προς τον Χαλκοπόγωνα: Αίθε την Λιγύαν και δώσε την εις τον Βινίκιον. Θά είσαι ο έπίσημος φρουρός του όμίλου. Θά παραδώσων εις χείρας σου τον Λιγυστικόν τούτον θησαυρόν και σύ όχι μόνον δέν θά δαπανήσης τίποτε έξ αυτού αλλά και θά τον κάμης να πολλαπλασιασθή. Έυτυχ ήθητε!

—'Αλήθεια; Τίποτε δέν την άπειλει έν τω οίκω του Καίσαρος; —'Αν έπροκειτο να έγκατασταθ ήριστικώς, η Ποπλία θά ειδοποιεί την Λοικίσταν, αλλά δι' όλίγας ήμέρας δέν υπάχει φόβος. Αθριον παρατίθεται συμπόσιον εις του Νέρονος. Θά σου κρατήσω θέσιν παραπλεύρας της Λιγίας.

—Αυτί δέν κατώρθωσες να μου στείλουν την Λιγύαν καθ' εύθειαν εις τον οίκον μου; —Διότι ο Καίσαρ επιθυμεί να περισθωδύν τά προσήματα. Το έπεισόδιον θά προξάλει θόρυβον εις την Ρώμην, άλλ' άφοδ άναλαμβάνομεν ως όμηρον την Λιγύαν, δι, και άν ειπουν, θά μείνη αυτή εις το 'Ανάκτορον του Καίσαρος. Κατόπιν θά σου την άποστειλουν χωρίς θόρυβον.

—'Όσο αθριον θά ιδω την Λιγύαν και κατόπιν θά την έρω εις τον οίκον μου πάντοτε, άδαιλείτως και μέχρι του θανάτου μου. —Σύ θά έχης την Λιγύαν και έμε ο Αύλος θά με καταράται.

—Ο Αύλος ήλθεν να με ιδή του ύποσχέθην να του στείλω νέα περι της Λιγίας.

—'Όρνε τον ότι η θέλησιν του «θείου» Καίσαρος είναι ο ύπέροτατος νόμος και ότι ο πρώτος υίός σου θά όνομασθή Αύλος. 'Αν έξήτουν από τον Χαλκοπόγωνα να τον καλέση αθριον εις το συμπόσιόν του; Θά σ' έβλεπεν εις το τρικλίον παραπλεύρας της Λιγίας.

—'Οχι αυτό' παρετήρησεν ο Βινίκιος. Τους λυπούμαι και πρό πάντων την Πομπωνίαν.

—'Εκάθησε και έγραψε την επιστολήν ήτις έστέρησε τον γέροντα άρχηγόν της τελευταίας έλπίδος του.

(*Επειτα συνέχεια).

* Ρωμαϊκόν νόμισμα άργυρούν μικράς αξίας.

ΦΙΦΙΚΑ ΡΑΦΑΝΑ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΒΕΝΕΤΖΑΝΟΥ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω την εισηγητικήν έκθεσιν επί του Α' φωτογραφικού διαγωνισμού παιδών, ήν η Διεύθυνσις της «Εικονογραφημένης» άποδέχεται και συμφώνως προς την όποιαν άπονέμει τά βραβεία.

Ανεβάλομεν έως τώρα την δημοσίευσιν του άποτελέσματος έννεκα των παρεμπεισόντων διαφόρων σπουδαίων ζητημάτων, οι μικροί δε διαγωνιζόμενοι και έκείνοι, όν αι φιλόστοργοι φιλοδοξία στήριζονται εις αυτούς, ως μάς συγχωρήσων.

Αγαπητέ φίλε,

Εκατόν τριάκοντα τέσσαρες δεσποινίδες και κύριοι του μέλλοντος προσήλθον εις το σαλόνι της «Εικονογραφημένης» επιδεικνύοντες καλλονήν, έκφρασιν και τοαίετας — έκτός ένός ολογύμνον μικρού —, θά έπροειν όμοις να όπλοσθώμεν με την άσωτείαν έννων δέκα 'Αθηναίων χορογράφων διά να είμεθα άλλος έπιεικεις. Θά φανώμεν ίσως άσθησάι, αλλά τούτο ως άποδοθή εις δικαιοφίλον αίσθημα μόνον και όχι εις την κακεντρέχη ιδέαν, ότι η άπειλαία εκ της διασποράς της ηλικίας άφ' ένός διά τας δεσποινίδας — και η αντίληψη άφ' έτέρου — διά τους κυρίους —, μάς έφραξεν εις την άσθησότητα.

Εκράναιμεν το μέλλον και ήδνηθήμεν να φανώμεν δικαιοί με την έλπίδα ότι αυτό θά διορθώση τους άπορροφθέντας, άφοδ εινε βέβαιον άλλον, ότι ο παλαιός των Ρωμαίων καθ' όν έφρονέοντο τά «άργη» την μορφήν μικρά, κρίνεται γενικώς ως άδικος διότι εινε φρονικόν η ηλικία καλαισθησάιν και να προσθήη και έκφρασιν να δημιουργήση και μεταβολήν έν τη φρονιγονομία άκόμη.

Τα δικαστήρια, έσω και δικαστήρια καλλονής, αγαπούν τους τύπους, δι' αυτό δε δηγρόσαμεν εις τρεις κατηγορίας τας σταλείας φωτογραφίας: δικαιοφίλων, κρίναντες τους όμοφύλους διαγωνιζόμενους σιληήβδην άφοδ προς αυτούς δέν μάς ίδιομεσαν καθήκοντα πολλής φιλοφροσύνης.

Η πρώτη κατηγορία των μικρών του ώραιόν φύλον άφειρώθη εις την έν γένει πρωτότυπον και ώραιώς άσνηθή έκφρασιν. Εις αυτήν θά άνήκον και τινες αι όποιοι θά έβραβεύοντο διά την καλλονήν άλλ' ως άρκεσθούν εις έν βραβείον.

Αι βραβευθείσαι εινε:

1) Η δεσποινίδουλα Φιφίκα Ραφανά. Την βλέπεις πως κάθηται ως το μικρόν, εις το όποιον άθλος φωνή έχει προείτη ένα μέλλον ένμορφιάς. Μεγαλοπρεπής, άτάραχος, άνέκκλητος, ήγεμονική έκφρασις, στανιωτάτη εις παιδια. Παρατηρήσεις το βλέμμα της. Βλέμμα ήσυχον και σνειδισμένο εις έννοιαν μεγαλείου.

2) Η δεσποινίδουλα Αφροδίτη Βενετζάνου. Ένα περιεργον μύγμα τακτικησις και άφελώς παιδικής έκφρασεως μαζί. Ώσάν να θέλη να γοητεύση, να δομησθ μία μεγάλη, προσποιημένη «θώαν άφείλιαν η ώσαν άθωά άφείλιαν να σιληαμβάνεται εις μίαν στιγμήν συγκεντρούσεως ένεργείας διά να θύξη.

3) Η δεσποινίδουλα Γ. Νικολαίδου. Γέλασή, άφελής, χαριτωμένη, ζένη προς την έκκληζήν, την όποιαν σνειδισάνονται τά παιδια πρό του φωτογραφικού φακού.

Η δεύτερα κατηγορία άφειρώθη εις την καλλονήν. Βραβεύομεν μίαν και μόνην την μικράν Χρηστίαν Σουσειόν και τούτο διότι εις την έποχην μας έννοι περι καλλονής άκούμενοι από τόσον μικράς ηλικίας, βλάπτουν. Αι λοιπαι ως περιμένον να ένηλικιωθούν οι άφρονες συνταγωνισται των διά να άκούσων κομπλιμέντα διά την εύμορφίαν των.

Διά την καλλονήν δέν χρειάζεται Μπέντεκερ και οι φίλοι της καλλονής λιλοτύποι καρβαλλέροι ως περιμένουν την δημοσίευσιν της εικόνας της 'Ατιδός αυτής.

Η τρίτη κατηγορία εινε η της τοαίετας.

Και εις αυτήν μίαν βραβεύομεν. Και βραβεύομεν την δεσποινίδουλαν Κλεοπάτραν Παπαγιαννοπούλου διά την βλάγην ένδυσμασιν της. 'Ας υπάσχη μία άνάμνησις εις τας μικράς, ότι υπάσχουν κριται οι όποιοι κρίνουν το ποζο από την εύμορφίαν, ποδ άντιλει από την ψυχην. Αυτός ο κριτικός κανόν εινε πολύ χρήσιμος και δημιουργητή την άληθινήν καλαισθησάιν.

Ας έλθωμεν τώρα εις τους σπιδαιμάσιους κυρίους.

Τρεις έβραβεύσαμεν:

1) Τον κυριόκον Βασίλειον Δ. Χατζή-Βασιλείου. Εινε ο λεβέντης, ο άφελής, ο άτάραχος, ο σνειδισόμενος όπως τά παιδια των άρχαίων, εις την θέαν ένός τουφεκιού διά τους κακούς και ένός μουικου όργάνου διά τας νυκτωδίας του μέλλοντος. Ένας μικρός ποδ συμβολίζει ένα μεγάλο.

2) Τον κυριόκον, φουσανελλάν δε, Κοζόλην. Εινε άφελής και αυτός, καλόσχημος και φουσανελλάς. Και αυτό έλήφθη ως προσόν βραβεύσεως. Έκείνος ποδ θά κνιτάξη εις τά παιδικά του χρόνια και θά βλέψη έαυτον με το ένδυσμα το ένδικόν, κάτι έχει να άφειληθή εις αίσθημα. Αυτό εκ περιεσοδ και διά τους γονείς.

3) Τον άδαμίοκον Κονταράτον. Τον βραβεύομεν, όχι διά την γυνωσότητά του διότι σήμερον η γυνωσότης των μεγάλων μόνον από κάθε τι βραβεύεται, αλλά διά την άφείλιάν του την παιδικωτάτην.

Αι λοιπαι και οι λοιποι ως παρηγορησθούν με την ιδέαν ότι έχουν άκόμη καιρόν να θριάμβους και κατακτήσεις.

Αυτή εινε, κύριε Διευθυντά, η κρίσις μας, η άφροδος, διότι έως όσον αι μικρά άποκτήσων την έκιδνύονον διά τους δεσποιστούτας τας κυρίας κακογλωσσάιν και έως όσον οι μικροί έλθουν εις θέσιν να μάς ζητήσων ίκανοποίησιν διά των δαλων, θά μάς προσεταιέον τα λευκά μαλλιά.

Αλέχθητε την διαβεβαίωσιν της έξαισέτου προς 'Υμιάς έπολήγρώς μου.

Ο εισηγητής Δ. ΔΗΜΕΡ

Σ. Δ. Αι εικόνας των βραβευθεισών και βραβευθέντων θά έξακολούθησον δημοσιεύόμεναι και εις τά προσήχη φύλλα.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΛΙΓ' ΟΛΑ

Ο "ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ,,

Η θεατρική επιτυχία του μινός, παρά τα όλγιστα από κριτικούς της σχολής της άμαθείας γραφέντα, υπήρξεν ο «Βελισάριος» του κ. Πολ. Δημητριοπούλου. Ο «Βελισάριος» προσέθεσεν εν άκόμη ελληνικών έργων βιώσιμον εις τό πενιχρόν από τιαύτα δραματολόγιον του Βασ. Θεάτρου.

Ενέχει δύναμιν τραγικήν, ή όποία εκφείγει πολύ από τό τετριμμένον και δημιουργεί πρωτότυπον αντίληψιν του ιστορικού δράματος, μη περιοριζομένον άπλώς εις την αναπαράστασιν του ιστορικού γεγονότος, αλλά και μη άφισταμένην αυτού. Γεμάτος από φιλοσοφικάς ιδέας, ψυχολογημένως τελείως εις πρωτότυπον διαγραφήν χαρακτήρων, με πάθος τραγικών πολύ ο «Βελισάριος» θά μείνη άκόμη και ως έπόδειγμα γλώσσης άψόγου και άμοιρικής.

Από τούς ήθοποιούς ή κυρία Λοράνδον τελείως διηρημένησε τον με μεταπτώσεις πολλές ρόλον της Αντωνίας, συζύγου του Βελισαρίου, του τροπαιούχου στρατηγού, όστις συκοφαντηθείς κατήγγισεν έπαίτης και άρεστιά ψυχολογημένα ο κ. Μερκούλας, ως Ιουστινιανός. Και οι άλλοι όμως ήθοποιοι δεν ήστέθησαν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΦΑΛΛΙΕΡ

Όταν ο νέος πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας διορίσθη τώ 1876 πρόεδρος του Υπουργικού Συμβουλίου, ένας από τούς συμμαθητάς του εις τόν σχολήν του Μαζέν έδημοσίευσε μίαν περίεργον λεπτομέρειαν του σχολικού βίου του Φαλλιέρ. Τό περιστατικόν αυτό τό περίεργον ειπε ή εκλογή του Φαλλιέρ υπό τών συμμαθητών του ως πρόεδρου ενός μαθητικού συλλόγου, όνομασθέντος «ή σχολική δημοκρατία του Μαζέν». Ως πρόεδρος της σχολικής αυτής δημοκρατίας ο Φαλλιέρ ανέπτυξε τόσην δραστηριότητα και διοικητικήν ικανότητα ώστε ο καθηγητής τότε της σχολής Σεβρέα, δημοκράτης τās πεποιθήσεις—τό πράγμα έγινε κατά την εποχήν του Ναπολέοντος—ένθουσιασθείς από τόν Φαλλιέρ ανέκραξε μίαν ήμέραν: «Κρίμα που ή Γαλλία δεν ειπε δημοκρατία. Ο Φαλλιέρ μας θά ήτο θιαμύσιος πρόεδρος Δημοκρατίας!»

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΜΑΣ

Από του παρόντος τεύχους ή έκδοσις της «Εικονογραφημένης» συνεχίζεται επί του λαμπρού και βαρυτίμου χάρτου της, της ιδιαίτερας αυτής προμηθείας. Ένεκα εξαντλήσεως αυτού είχεν αναγκασθή να χρησιμοποιήση κατωτέρας ποιότητας χάρτην. Ζητούμεν διά την άνωμαλίαν ταύτην, όλωσ άκουσίαν και άρειολομένην εις καθυστέρησιν του έργοστασίου, και διαβεβαιούμεν τούς κ. κ. συνδρομητάς της «Εικονογραφημένης» ότι ποτέ του λοιπού δεν θέλει επαναληφθή τοιαύτόν τι.

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΝΕΝ

Κατά την 70ήν επέτειον της ηλικίας του γνωστού άμερικανού εϋθυμογράφου Μάρκου Τονέν, ένας εκδότης της Νέας Υόρκης, θέλων να εκδώση μίαν βιογραφίαν του άπετάθη προς αυτόν ζητών να τή άποστείλη τās φωτογραφίας τών προγόνων του. Εις την αίτησιν αυτήν του εκδότου ο εϋθυμογράφος απήντησε:

«Φωτογραφίας τών προγόνων μου δεν έχω. Έάν επιμένετε όμως να δημοσιεύσητε τās εικόνας τών προγόνων μου, στείλατε τόν φωτογράφον σας εις τόν ζωολογικόν κήπον, παρακαλέσατε να ένδύσουν τούς ένει πιθήμους με ένδύματα της 2ας, 3ης και 4ης δεκαετηρίδος και θά έχετε φωτογραφίας, αι όποιαι κατά τι θά ήμπορέσουν να αναπληρώσουν τās φωτογραφίας τών μακρονών μου προγόνων».

ΤΑ ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΚΟΝΗΣ

Εισέρχεται εις τούς πνεύμονάς μας, εισάγουσα τούς έλεεινότερους τών μουσαφιερών, τās μικρόβια, μάς τυφλώνει, μάς καταστρέφει ένδύματα και έπιπλα, άπελπίζει τās δημοτικάς άρχάς και τās ύπηρετριάς. Η σκόνη! Η τρομερά σκόνη! Κατάραι άκούονται πανταχόθεν έναντίον της.

Και όμως ή σκόνη ειπε ευεργετική! Ειπε ευεργετική όπως ο ήλιος, τό φώς, τό ύδωρ και αυτή, ή άδιόρατος συνήθως ύπαρξις, όταν ήρεμή και φαινομένη μόνον εις τās από τινος φεγγίτου εισερχομένας άκτίνας του ήλιου χορεύουσα, ένώ άλλως θά την ένομιζομεν άνύπαρκτον όταν δεν πνέη άνεμος.

Σκόνη ύπάρχει παντού και μετά την βροχήν και εις τούς ώκεανούς και εις κάθε μέρος, όπου ύπάρχει ήλιος και αποτελεί στοιχείον της ζωής μας όπως και αυτός,

Ας έλθωμεν εις τās ευεργετήματά της. Έν πρώτοις γεννά τούς άνέμους μας τούς ευρωπαϊκούς, έγαιρομένη πάλιν και αυτή από τούς άνέμους της Άφρικης, της Άσίας, εις την Σαχάραν, εις την Περσίαν, εις την Άραβίαν. Οι όγκοι της οι μετακινούμενοι δημιουργούν τās ρεύματα της Εϋρώπης, άνεμος δε σημαίνει διανομήν νερών και νέφη σημαίνει ευφορίαν, δάση, πρασινάδα, ευτυχίαν.

Ίδού λοιπόν ή σκόνη γονιμοποιός όπως τό ύδωρ και ο ήλιος.

Η σκόνη πάλιν ή αίωρουμένη ύπερ τās πεδιάδας έμποδίζει την βροχήν να καταπίπτη κρουνηδόν και την χωρίζει εις τās ύδατίνας της γραμμάς.

Ο Δόκτωρ Έσκριβε της Βαρκελώνης ύμνει θερμότερα την σκόνην, αυτό τό σύνολον συντριμμάτων οργανισμών φυτικών και ζωικών και παντός είδους. Άν δεν ήτο αυτή, λέγει, ο ύρανος δεν θά ήτο κυανούς. Δεν θά ήσαν αι δύσεις ιώδεις, ούδ' αι άνατολαι πορφυραί. Ποίησις και τέχνη δεν θά ύπήρχον χωρίς την σκόνην. Έφραντάθητε ποτέ τόσην χρησιμότητα και τόσον αιθέριον συγκεντρούμενα εις τό ίδιον πράγμα;

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΣΚΑΡ

Εις την Χριστιανίαν, την σιγιμήν άκριβώς της άφίξεως του νέου Βασιλεύος Χάκωνος, μερικοί άξιωματικοί συγκεντρωθέντες εις την Δέσχη των άξιωματικών συνεζήτησαν επί της πολιτικής μεταβολής, όποτε αίφρηδώς όλωσ κατακορηνίζετα από τόν τώχον όπου ήτο άνηρημένη ή εικών του Βασιλέως Όσκάρ.

Η εικών από την πιθών δεν έλαθε τίποτε, τό έπίχρουν όμως στέμμα τό όποιον ήτο τοποθετημένον άνωθεν αυτής έγινε κομμάτια.

Τό πράγμα προδξένησεν έντύπωσιν εις τούς άξιωματικούς, έγινετο δε άφορημή, γνωσθέν, να προκαλέση ποικίλα σχόλια.

Τα σχόλια όμως και ή συγκίνησις του κόσμου εκορυφώθησαν την επομένην, εξ άφορηής παρομοίου τινός γεγονότος συμβάντος έντός του μεγάρου του προθυπουργού Γκιανταρούλ. Ο τελευταίος είχε παραθέσει έπίσημον γεύμα κατά τό όποιον μεταξυ τών άλλων έγινετο λόγος και περί του περιέργου συμβάντος της προτεριάς. Την σιγιμήν δε καθ' ήν εις δημοσιογράφος προσελάθει να πείση τούς λοιπούς προσκεκλημένους ότι τό πράγμα ήτο τυχαίον συμβάν και ως τοιαύτον οίδεν τό έπιερφρυσικόν ένείχεν, άντήχησεν ένας κρότος, κρότος άντικειμένον πεόντος, εις τό άκουσμα του όποιόν όλοι έστράφησαν προς τό τζάκι, από τό μέρος του όποιου ήκούσθη ο κρότος και κατάλλητοι είδον ότι ή προτομή του Βασιλέως Όσκάρ, ή όποία ήτο τοποθετημένη επί του τζακιού είχε πέσει, άνεξηγήτως πως, και έγινε συντριμματα.

Τό πράγμα προδξένησεν οδυνηράν έντύπωσιν, ή συνουμία διεκόπη από τώμως και τό γεύμα παρά τό πρόγραμμα, έληξεν ένωρίτατα.

Αμφότερα τα περιστατικά έπιβεβαιούντα εις την «Morgenblated» της Χριστιανίας δι' άφηγήσεων αυτοπτών τών παραδόξων περιπετειών τών εικών του νέου Βασιλέως της Νορβηγίας.

ΛΟΥΤΡΟΝ ΚΑΛΜΟΝΗΣ

Λάβατε: Essence de pin 35 Gr.
Alcool 500 "
Essence de menthe poivrée 3 "

Άναμιγνύετε και τās ρίπτετε εις τό ύδωρ, καθ' ήν σιγιμήν θά εισέλθητε εις τό λουτρόν. Η άνωτέρω δόσις ειπε διά δύο λουτρά.

"ΚΗΝ - ΧΟΥ - ΚΑΗ,,

Ειπε τό όνομα ενός τεραστίου Συλλόγου Κυριών, συσταθέντος έν Ιαπωνία και σκοπούντος την καταπολέμησιν του άλκοολισμού και της καταχρήσεως ναρκωτικών ουσιών.

Ο Σύλλογος, εάν πιστεύση κανείς τās Άγγλικάς έφημερίδας, αριθμεί μέχρι 200,000 μελών, άνηκόντων εις διαφόρους τάξεις της Ιαπωνικής κοινωνίας.

Ο Σύλλογος προσπαθεί να επιτύχη ψήφισιν νόμου άυστηρώς τιμωρούντος την χρήσιν του οίνοπνεύματος, τό κάπνισμα μέχρις ηλικίας 20 ετών και την πώλησιν καπνού και οίνοπνεύματος εις τούς άνηλικούς.

Έν τώ νομοσχεδίω, τό όποιον κατηργίσθη ήδη, περιέχεται διά τάξις προβλέπουσα την εϋθύνην και τών γονέων, τών έπιτερεπόντων εις τās τέκνα των την χρήσιν ποτών και έπιδύλλουσα εις αυτούς εξαιρετικώς άυστηράς ποινάς.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΤΕ - ΚΑΡΛΟ

Αφορημή διαρκών συγκινήσεων και άνθρωπος της ήμέρας κατέστη εις τό Μόντε Κάρολο ο άμερικανός Νταρμπόρον, με τās βεβαιώσεις του ότι άνεκάλυψε τό μουσικόν της τέχης, διά τās κερδίξη εις την ρολίαν. Πράγματι δε ο Νταρμπόρον εκέκρυσεν ύπερ τό ήμισον εκατομμύριον. Όσον ταχέως όμως τό εκέκρυσεν τόσον ταχέως και τό έχασε. Δεν άπηλίπισθη έντοίσις αλλά ψυχραιμότητος εξηκολούθησε τό παιγνίδι διαβεβαιών πάντας ότι θά ξανακερδίση. Και άληθώς εκέκρυσεν περι τās 160,000 φρ.

Τό πράγμα βεβαίως δεν είναι άσύνθητες και δεν θά προδξένει καμμίαν έντύπωσιν άν δεν συνέβαιναν ένα άλλο παράδοξον με τόν έν λόγω άμερικανόν, τό όποιον κρατεί εις συγκίνησιν τούς παίκτης.

Τό παράδοξον αυτό ειπε ή μεγάλη πεποιθήσις του άμερικανού εις τό κέρδος, πεποιθήσις ούδέποτε διαφενδομένη, αλλά τοναντίον καθ' έκάστην έπαληθένουσα και μάλιστα κατά τρόπον πολύ οκανθαλίζοντα τούς παίκτης άφρο πάντοτε σχεδόν συμβαίνει να κερδίξη ο άμερικανός ποσά έγγίζοντα τās ποσά τās όποια προ του παίξη έβεβαίον ότι θά εκέκρυσεν.

Μήπως πράγματι άνεκάλυψε τό μουσικόν της ρολίνας;